Republika Hrvatska
Općinski sud u Gospiću
Trg Alojzija Stepinca 3
53000 Gospić

Poslovni broj P Ob-56/2017-121

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Gospiću po sucu Mirjani Kosanović kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Pamele-Liliane Pejnović iz Austrije, Wien 1150, Zinck Gasse 13/29, OIB: 82737955289 koju zastupa opunomoćenica Doris Obratov Kličković, odvjetnica u Zadru, Bana Josipa Jelačića 1a protiv tuženika 1. Tomasa Pejnovića iz Gospića, Kralja Zvonimira 10, OIB: 88451011886, 2. Ivana Pejnovića iz Gospića, Smiljanska 113 OIB: 15382544048 i 3. Ane Pejnović iz Gospića, Smiljanska 113, OIB: 27550660092 svi zastupani po opunomoćenici Gordani Peraković-Turković, odvjetnici u Otočcu, Bartola Kašića 4, radi utvrđenja bračne stečevine i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 29. rujna 2026. i nakon objave 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e :

I. Nalaže se tuženicima 2.Ivanu Pejnoviću,OIB:15382544048 i tuženici 3. Ani Pejnović, OIB: 27550660092 da na ime ulaganja u izgradnju i opremanje objekta u vlasništvu 2. i 3. tuženika tužiteljici Pameli-Liliani Pejnović, OIB: 82737955289 isplate iznos od 2.550,00 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 3. studenog 2017. kao dana podnošenja tužbe do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate sa zateznom kamatom koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije 1. kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe dok se u preostalom dijelu, iznad dosuđenog iznosa odnosno u iznosu od 41.475,83 tužbeni zahtjev tužiteljice odbija kao neosnovan.

II. Utvrđuje se da su pokretnine i to: televizor marke Samsung promjera 107 cm, kućno kino marke Samsung, DVD marke LG, solarij stojeći SUN VISION V-COMP./UV 4, solarij ležeći SUN VISION V-COMP./UV 4, salonska oprema i namještaj: mali stolić, četiri fotelje, dva velika ogledala, dvosjed, pult s visokom stolicom, trakaste zavjese, zidne lampe, luster, slike, vaza, figurice afričkog motiva, traka za trčanje, alat i radni strojevi, kuhinjsko posuđe: tanjuri, čaše, šalice, posude za kuhanje, perilica za suđe marke Whirpool, hladnjak marke Zanussi, veliki hrastov stol s osam stolica, tepih smeđe boje s motivima, vitrina od hrastova drveta s ostakljenim dijelovima, kuhinjski

elementi i to drvena hrastova kuhinja s radnom pločom i visećim elementima, zidni sat u kuhinji, štednjak, namještaj u dnevnom boravku: trosjed, dvosjed, fotelja, mali stolić, komoda za TV, okrugli stol sa četiri stolice, luster, zidne lampe, zavjese sa paravanima, slike, anđeoske figurice, tepih krem/crvene boje, zidno ogledalo, namještaj u hodniku: ormar za cipele, ormar s vješalicom, zidno ogledalo, tepih, namještaj u spavaćoj sobi: bračni krevet, veliki garderobni ormar s ogledalom, dva noćna ormarića, komoda za šminkanje, zavjese, luster, namještaj u dječjoj sobi: krevet, garderobni ormar, komodica za TV, pisaći stol, tepih žuto/sive boje, zavjese, namještaj u kupaoni: ormarić s mramornom pločom s ugrađenim umivaonikom, wc školjka, ogledalo s ormarićem, tuš kabina, stropna lampa, zidna električna grijalica, radijator, oprema u wc-u, veliki bojler, mašina za pranje rublja marke Gorenje, bračna stečevina tužiteljice Pamele-Liliane Pejnović i tuženika ad.1.Tomasa Pejnovića svakog u ½ dijela.

III. Utvrđuje se da je osobni automobile marke Peugeot, model 206 Sporty 1.4, broj šasije VF32AKFWA47812564, god. proizvodnje 2008. bračna stečevina tužiteljice Pamele-Liliane Pejnović i tuženika ad. 1. Tomasa Pejnovića svakog u ½ dijela.

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 6. studenog 2017. podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja bračne stečevine i isplate. U tužbi je navela da je s prvo tuženikom bila u braku od 1999. do 2013. kada je brak razveden pravomoćnom presudom ovog suda poslovni broj P-137/2013 od 29. listopada 2013. Tužiteljica je navela da su za vrijeme trajanja braka ona i prvo tuženik kao supružnici ulagali svoj rad i sredstva u izgradnju kuće u vlasništvu drugo tuženika Ivana Pejnovića i treće tužene Ane Pejnović, roditelja prvo tuženika, a radi se o kući koja se nalazi na kčbr. 1977/43 k.o. Gospić na kojoj je kao vlasnik upisan drugo tuženik. Kako je zemljište kupljeno i kuća izgrađena za vrijeme trajanja bračne zajednice drugo i treće tuženika, tužiteljica je tužila i treće tuženu. Tužiteljica tvrdi da su za vrijeme trajanja bračne zajednice ona i prvo tuženik financirali uklanjanje srušene i devastirane kuće na predmetnoj čestici, izolaciju postojećih temelja, salijevanje prve ploče, građu za krov i postavljanje krova, unutrašnje radove, izradu grube i fine elektroinstalacije, vodne instalacije, instalacije centralnog grijanja s grijaćim tijelima i uređajima, postavljanje podnih i zidnih obloga u kuhinji, hodnicima, na stepeništu prizemlja i na katu pločicama i parketima u spavaćim sobama, kompletnu opremu u kupaonici, krečenje prizemlja i prvog kata, unutrašnju stolariju, mramorne pragove na svim vratima, unutrašnji pregradni zid s mramornom pločom između kuhinje i dnevnog boravka, veliki drveno stakleni zid, ulazna vrata iz kuće u salon, portal s ulaznim vratima u salon, vanjske radove uređenja dvorišta sa sadnicama voćki, trave, cvijeća i borova, izradu septičke jame, montiranje žlijebova, gromobrana i snjegobrana na krovu kuće te započete temelje za pomoćni objekt u dvorištu. Ističe da su ona i prvo tuženik financirali i trošak projektiranja objekta te da vrijednost svih izvršenih ulaganja iznosi 1.500.000,00 kuna, a budući da su sredstva uložena u imovinu roditelja prvo tuženika učinjena za vrijeme trajanja braka tužiteljice i prvo tuženika, tužiteljica zahtijeva isplatu ½ vrijednosti izvršenih ulaganja u nekretninu drugo i treće tuženika u iznosu od 750.000,00 kuna s time da je zadržala pravo definirati konačni iznos nakon procjene vrijednosti ulaganja od strane vještaka građevinske struke. Napominje da je kupnja zemljišta s devastiranom građevinom financirana sredstvima drugo i treće tuženika kao i crijep, žlijebovi, vanjska stolarija,

zidanje kuće s materijalom, ravnanje podova i unutarnje žbukanje zidova. Tužiteljica je navela da su ona i prvo tuženik za vrijeme trajanja bračne zajednice zajedničkim radom stekli i pokretnine i to: televizor marke Samsung, kućno kino, DVD, opremu Sun Vision V-COMP./UV 4 - dva komada, cjelokupnu opremu i namještaj u salonu za sunčanje "Solarij Pamela" koji se nalazi u sklopu predmetne kuće, razni alat, opremu i radne strojeve u radionici u sklopu kuće, lustere u svakoj prostoriji, zavjese i karniše u kući, posuđe u kuhinji, sjedeću garnituru s foteljom i namještaj u dnevnom boravku te cjelokupni namještaj u objektu kao i osobni automobil marke Peugeot model 206 Sporty 1.4, god. proizvodnje 2008. Tužiteljica svoj tužbeni zahtjev temelji na odredbama članka 1111., članka 215. i članka 225. Zakona o obveznim odnosima. Predlaže donijeti presudu kojom će sud obvezati drugo i treće tuženike da na ime ulaganja u izgradnju i opremanje objekta u njihovom vlasništvu tužiteljici isplate iznos od 750.000,00 kuna te da sud utvrdi da su pokretnine i osobni automobil marke Peugeot bračna stečevina tužiteljice u ½ dijela i prvo tuženika u ½ dijela. Uz tužbu tužiteljica je dostavila izvadak iz zemljišne knjige za kčbr. 1977/43 k.o. Gospić i presudu ovog suda poslovni broj P-137/2013-9 od 29. listopada 2013. kojom je razveden brak tužiteljice i prvo tuženika sklopljen 11. prosinca 1999.

2. U odgovoru na tužbu tuženici su osporili da su radovi koje je tužiteljica opisala u tužbi izvedeni za vrijeme trajanja braka tužiteljice i prvo tuženika, a pogotovo osporavaju vrijednost izvršenih ulaganja. Tvrde da je drugo tuženik kupio gradilište 1998. od bivšeg vlasnika Davora Alara koji je ishodio građevinsku dozvolu odnosno sve potrebne suglasnosti i infrastrukturne priključke. Iako je kuća izgrađena za vrijeme trajanja bračne zajednice prvo tuženika i tužiteljice, tuženici tvrde da je sve radove od kupnje gradilišta do faze izgrađenosti dogovarao i financirao drugo tuženik, a navedeni radovi iznosili su oko 70.000,00 EUR. Tuženici tvrde da je kuća dovršena do faze useljivosti 2003. i da su do tada tužiteljica i prvo tuženik živjeli na adresi drugo i treće tuženika. Ističu da je većina ulaganja izvršena nakon prestanka bračne zajednice tužiteljice i prvo tuženika kada je prvo tuženik sklopio novi brak i dalje ulagao u predmetnu nekretninu nakon što je tužiteljica obećala da prema njemu i njegovoj obitelji neće imati nikakvih potraživanja. Tuženici su naveli da je nesporno da je tužiteljica za vrijeme trajanja braka izvršila određena ulaganja i time utjecala na povećanje vrijednosti predmetne nekretnine pa su iz razloga ekonomičnosti i izbjegavanja parničnih troškova iskazali spremnost za sklapanje sudske nagodbe. Tuženici su predložili saslušanje svjedoka Ante Novačića na okolnost čišćenja zemljišta i odvoza otpada, svjedoka Ivice Štavlića na okolnost otkopa i zatrpavanja temelja poslije izolacije i kopanja kanala za struju, svjedoka Rajka Papca na okolnost zidanja temelja, izrade deke, pregrada i krovišta, žbukanja stana i garaže, postavljanja izolacije i glazure i ugradnju pločica, svjedoka Mile Pejnovića na okolnost izvođenja elektroinstalacijskih radova, svjedoka Ivana Kurteša na okolnost izvođenja vodoinstalacijskih radova, svjedoka Josipa Pejnovića na okolnost uvođenja centralnog grijanja, svjedoka Jose Bilena na okolnost izvođenja limarskih radova, postavljanja žlijebova i dr. te svjedoka Nikole Uzelca na okolnost prvog krečenja u kući. Uz tužbu tuženici su dostavili građevinsku dozvolu Općine Gospić od 7. studenog 1987. kojom se Davorinu i Smilji Alar iz Gospića odobrava izgradnja obiteljske stambene zgrade prizemnice s izgrađenim potkrovljem na čestici 1977/43 k.o. Gospić u zoni Balinovac.

3. Na ročištu održanom 27. lipnja 2019. tužiteljica je u spis dostavila obavijest PBZ d.d. od 21. kolovoza 2017. o otplati kredita broj 9010503275 kojom PBZ d.d. obavještava tužiteljicu da su njezine obveze po ugovoru o kreditu 9010503275

podmirene. Isto tako, tužiteljica je u spis predala ugovor o operativnom leasingu motornog vozila od 11. lipnja 2008. zaključen između tužiteljice kao vlasnice obrta "Solarij Pamela" kao primateljice leasinga i Hypo-Leasing Kroatien d.o.o. kao davatelja leasinga kojim su ugovorne strane sporazumno utvrdile da davatelj leasinga kao vlasnik objekta leasinga daje primatelju leasinga na korištenje u obliku operativnog leasinga motorno vozilo marke Peugeot, model 206 Sporty 1.4., godina proizvodnje 2008. Nadalje tužiteljica je u spis predala izvješće Ureda državne uprave u Ličko-senjskoj županiji od 27. lipnja 2007. o upisu dana početka obavljanja obrta „Solarij Pamela“ u Gospiću. Tužiteljica je u spis predala i ugovor o financijskom leasingu 25420 sklopljen između tužiteljice i VB Leasing d.o.o. Zagreb kojim je društvo VB Leasing d.o.o. odobrilo zahtjev tužiteljice kao primateljice leasinga za zaključenje ugovora s trajanjem 48 mjeseci za ukupan iznos od 12.297,60 EUR.

4. Na ročištu održanom 23. srpnja 2019. tužiteljica je u spis predala ugovor o financijskom leasingu 25421 od 13. lipnja 2007. iz kojeg je vidljiva vrijednost predmeta leasinga u iznosu od 11.727,10 EUR te račun VB Leasing od 31. kolovoza 2007. za predmet leasinga - opremu Sun Vision 566 XXL/ UV4 s time da je vrijednost objekta leasinga ukupno 123.637,24 kuna te račun VB Leasing od 31. kolovoza 2007. za predmet leasinga - opremu Sun Vision 566 XXL/ UV4 s time da je vrijednost objekta leasinga ukupno 90.755,80 kuna. Tužiteljica je u spis dostavila ugovor o nenamjenskom kreditu zaključen s PBZ d.d. kojom se banka obvezuje tužiteljici kao korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos od 10.000,00 EUR. Na istom ročištu tuženici su u spis dostavili rukom pisani popis materijala za izgradnju kuće (list 86-89 spisa): za gradilište 28.500,00 DEM, betonaža i zidanje 19.000,00 DEM, beton - BIGROM 3.270,00 EUR, nacrt - Šega 1.000,00 DEM, beton mikser - G.P.V. 2900.00 DEM, gredice i ulošci 3790,00 DEM, željezo, mreže i cement - Vrkljan 2.115,00 DEM, piljenje građe (DIČ) - 830,00 DEM, materijal kod Martinčića 5.050,00 DEM, željezo - Martinčić 250,00 DEM, cigla za zidanje 6.000,00 DEM, kopanje kanala za kabel 150,00 DEM, trošak pošte za prekid kabla - 100,00 DEM, priključak struje 350,00 DEM, cijevi za odvod - NSB - 130,00 DEM i terpapir i izolacija 250,00 DEM, žlijebovi, koljena, štucne i cijevi 868,00 DEM, izvlačenje trupaca 200,00 DEM, prijevoz trupaca 200,00 DEM, prijevoz 12 kubika pijeska i gredica 415,00 DEM, klupice za prozore 250,00 DEM, stolarija za kuću (prozori i ulazna vrata) 16.900,00 DEM, prijevoz stolarije i carina 3.700,00 DEM, materijal kod Martinčića 1.435,00 DEM, pijesak za garažu - Papuča 305,00 DEM, opeka i cement - Vrkljan 1.110,00 DEM, drvocid za drvo 150,00 DEM, lamperija i ljestve za tavan 1.050,00 DEM, crijep za krov 5.165,00 DEM, radovi krovišta - Rajko 5.500,00 DEM, daske 4 kubika i 5 rogova (DIČ) 1.500,00 DEM, limarski radovi Bilen 2.150,00 DEM, cigla za prezide - Martinčić 1.650,00 DEM, instalacija vode - Ivica 1.200,00 DEM, stjenka u hodniku i vrata - stan - garaža - Ilija 1.200,00 DEM, žbukanje stana i garaže i izolacija i glazura - Rajko 10.300,00 DEM, zidanje pregrada - Rajko 650,00 DEM, sobna vrata - 5 komada 1.650,00 DEM, račun kod Martinčića 3.500,00 DEM, materijal kod Martinčića i namještaj za kupatilo 4.500,00 DEM i laminat za dvije sobe i podloga - spužva 650,00 DEM ukupno 139.883,00 DEM za koje su tuženici u spis dostavili i račune (list 90-144 spisa). Tužiteljica je u spis dostavila povijest transakcija od Western Union iz koje su prema navodima tužiteljice vidljivi iznosi koje je osobno ili putem majke slala prvo tuženiku (list 148-150 spisa).

5. Radi utvrđenja činjeničnog stanja proveden je dokaz čitanjem i pregledavanjem dokumentacije koju su stranke dostavile u spis, dokaz saslušanjem svjedoka i parničnih stranaka te je provedeno građevinsko vještačenje.

6. Na ročištu održanom 16. rujna 2019. tuženici su iskazali da ne osporavaju tužiteljici ulaganje u 2 solarija i pokretnine koje su kupovane tijekom trajanja bračne zajednice. Opreza radi, ističu se da su brojna ulaganja izvršena i nakon prestanka bračne zajednice između tužiteljice i prvo tuženika. Na navedeno tužiteljica je odgovorila da se drugo i treće tuženici nisu protivili ulaganjima tužiteljice i prvo tuženika u predmetnu nekretninu, već su isto poticali dok sada odbijaju naknaditi tužiteljici uložena financijska sredstva u njihovu nekretninu što u suštini predstavlja financijsko nasilje nad tužiteljicom jer su, s jedne strane, nastavili koristiti i zadržali ulaganja u svoju nekretninu, a s druge strane nisu spremni refundirati tužiteljici uložena novčana sredstva.

7. Svjedok Shaban Fejzuloski izjavio je da je 2006. ili 2007. zajedno s radnicima iz svoje firme izvodio fasaderske radove na kući u Gospiću. Posao je dogovarao s tužiteljicom i prvo tuženikom koji su sudjelovali u odabiru izgleda fasade. Za obavljene radove isplaćeno mu je 4.000 eura. Naveo je da mu drugo tuženik Ivan Pejnović nije platio radove iako je povremeno dolazio na gradilište i komentirao izvedbu fasade.

8. Svjedok Ivan Pejnović, sin tužiteljice i prvo tuženika, izjavio je da je za vrijeme trajanja braka njegovih roditelja kuća bila izgrađena do krova te da su bili uređeni prizemlje, salon za solarij i polukat. Prvi kat i potkrovlje ostali su nedovršeni, a otac i maćeha uređivali su prvi kat nakon razvoda roditelja. Potvrdio je da su za vrijeme braka kupljeni namještaj i oprema te da su roditelji planirali dodatne radove u dvorištu. Nije imao neposrednih saznanja o tome tko je financirao izgradnju kuće.

9. Svjedok Mile Uremović izjavio je da je na kući izvodio radove na izgradnji i oblaganju betonske ograde. Posao su dogovorili tužiteljica i prvo tuženik, a za izvedene radove isplaćeno mu je 8.000 kuna, dijelom od prvo tuženika, a jednom prilikom i od tužiteljice.

10. Svjedok Nikola Stipac izjavio je da su tužiteljica i prvo tuženik živjeli u kući na Balinovcu od 2005. Znao je da su podigli kredit radi postavljanja fasade te da su kupili automobil i opremu za solarij putem leasinga. Smatra je da je drugo tuženik u početku većinom financirao gradnju, ali nije imao izravna saznanja o izvoru svih sredstava. Potvrdio je da je prvo tuženik plaćao pojedine majstore i kupnju staklene stijene te da se bavio i preprodajom drva kao dodatnim izvorom prihoda.

11. Svjedok Ante Novačić izjavio je da je na zahtjev drugo tuženika Ivana Pejnovića očistio gradilište na Balinovcu na kojem su ostali temelji nekadašnje građevine. Za taj posao nije primio novčanu naknadu, već su se međusobno pomogli na drugi način. Nema saznanja o tome tko je financirao daljnju izgradnju kuće.

12. Svjedok Ivan Kurteš izjavio je da ga je drugo tuženik angažirao za izvođenje vodovodnih instalacija u kupaonici, kuhinji i prema garaži. Za radove mu je drugo tuženik platio 1.200 tadašnjih njemačkih maraka. Naveo je da tužiteljicu nije poznavao i da mu prvo tuženik nije plaćao izvedene radove.

13. Svjedok Mile Pejnović, brat drugo tuženika, izjavio je da je na kući izveo elektroinstalacijske, telefonske i antenske radove na poziv svog brata. Svoj rad nije naplatio, a potreban materijal nabavio je i platio drugo tuženik. Tvrdi da tužiteljicu i prvo tuženika nije vidio tijekom izvođenja radova i da nema saznanja o njihovim ulaganjima.

14. Svjedok Ivica Štavlić izjavio je da je na kući obavljao iskope temelja radi postavljanja izolacije kao i iskop temelja za ogradu. Radove je uglavnom naručivao drugo tuženik, a jednom prilikom i prvo tuženik. Za radove nije tražio naknadu osim što mu je prvo tuženik dao 100 kuna za piće. Nije imao neposrednih saznanja o ulaganjima tužiteljice i prvo tuženika, ali je čuo da je drugo tuženik kupio zemljište kako bi sinu sagradio kuću.

15. Rješenjem suda od 29. listopada 2021. određeno je izvođenje dokaza građevinskim vještačenjem radi utvrđivanja vrijednosti ulaganja u nekretninu te geodetsko vještačenje radi njezine identifikacije.

16. Na ročištu održanom 22. travnja 2022. sudski vještak geodetske struke Darko Jakešević identificirao je predmetnu nekretninu na katastarskoj čestici 1977/43 k.o. Gospić na adresi Kralja Zvonimira 10. Na nekretnini se nalazi obiteljska kuća površine 148 m² i dvije pomoćne zgrade koje nisu evidentirane u katastarskom operatu i zemljišnim knjigama.

17. Sud je naložio građevinskom vještaku Anti Pašaliću da utvrdi vrijednost ulaganja u nekretninu i, ako je ovlašten, popiše pokretnine navedene u tužbi. Tužiteljica je trebala pokazati vještaku sva ulaganja i pokretnine za koje tvrdi da su stečene u braku s prvo tuženikom. Vještak je pregledao navedene radove i evidentirao pokretnine te je za izradu nalaza i mišljenja zatražio projektnu dokumentaciju kuće i predložio dodatna mjerenja prema potrebi.

18. Sudski vještak građevinske struke u pisanom nalazu i mišljenju utvrdio je vrijednost ulaganja u stambenu građevinu i dvorište na katastarskoj čestici 1977/43 k.o. Gospić izvršenih tijekom braka tužiteljice i prvo tuženika od 1999. do 2013. U dvorištu su utvrđena ulaganja koja obuhvaćaju čišćenje ruševine, uređenje terena i okoliša, izgradnju septičke jame, betonske ograde i podzida, betonskih opločenja, temelja garaže i terase te postavljanje boksa za psa i izgradnju fontane. Ukupna procijenjena vrijednost tih ulaganja iznosi 70.490,00 kuna. U stambenoj građevini utvrđena su ulaganja u popravak i izolaciju prve deke, keramičarske i parketarske radove, postavljanje laminata, ugradnju unutarnje stolarije i staklene stijene, izradu pregradnih zidova i pulta između kuhinje i dnevnog boravka, postavljanje drvenih ograda na terasama, uređenje pročelja, nabavu drvene građe i izradu krovišta, ugradnju prozorskih klupica, izvođenje elektroinstalacija i instalacija centralnog grijanja, dovoda vode i odvodnje, ugradnju sanitarija te soboslikarske radove. Ukupna procijenjena vrijednost tih ulaganja iznosi 270.267,00 kuna. Vještak je također evidentirao pokretnine navedene u tužbi koje je zatekao prilikom očevida na licu mjesta. Prema zaključku vještaka, ukupna vrijednost svih ulaganja u dvorište i stambenu građevinu tijekom razdoblja od 1999. do 2013. iznosi 340.757,00 kuna, od čega se 70.490,00 kuna odnosi na ulaganja u dvorište, a 270.267,00 kuna na ulaganja u stambenu građevinu.

19. Tuženici su u očitovanju naveli da nalaz i mišljenje građevinskog vještaka treba uzeti s rezervom jer je izrađen na temelju navoda i iskaza tužiteljice.

20. Tužiteljica je u očitovanju od 17. listopada 2022. u cijelosti osporila nalaz i mišljenje sudskog vještaka Ante Pašalića smatrajući ga nepotpunim, nejasnim i manjkavim. Navela je da vještak nije obuhvatio sve radove koje su ona i prvo tuženik

financirali tijekom braka, a utvrđena ulaganja procijenio je prenisko. Posebno je prigovorila procjeni troškova uređenja dvorišta, izgradnje ograde, temelja garaže, terase i fontane te građevinskih radova u kući, uključujući fasadu, krovište, podove, stolariju, instalacije i sanitarije. Istaknula je da vještak nije uzeo u obzir kvalitetu i vrijednost korištenih materijala niti primijenio aktualne tržišne cijene. Također je navela da nalaz ne sadržava dovoljno podataka o korištenoj metodologiji, izvorima cijena i načinu izračuna. Prigovorila je i nepotpunom popisu pokretnina jer pojedine stvari nisu pojedinačno navedene ni precizno opisane, a automobil Peugeot nije evidentiran. Stoga je predložila da vještak dopuni nalaz i mišljenje.

21. Na ročištu održanom 12. siječnja 2023. vještak Ante Pašalić izjavio je da u cijelosti ostaje pri svom nalazu i mišljenju. Objasnio je da je vrijednost ulaganja utvrdio na temelju količine i vrste izvedenih radova, korištenog materijala, pregleda nekretnine, mjerenja na licu mjesta i projektne dokumentacije. Pri procjeni je primijenio prosječne cijene rada i materijala koje su vrijedile u razdoblju od 1999. do 2013. Naveo je da se zadatak odnosio na procjenu vrijednosti izvršenih ulaganja, a ne tržišne vrijednosti nekretnine zbog čega smatra da metode propisane Pravilnikom o metodama procjene vrijednosti nekretnina nisu primjenjive. Budući da mu nisu dostavljeni računi za pojedine radove i materijale, procjene je temeljio na prosječnim cijenama i vlastitom stručnom iskustvu. Također je pojasnio da nije ovlašten procjenjivati vrijednost pokretnina, ali ih je fotografirao i evidentirao prema navodima tužiteljice.

22. U pisanom očitovanju od 30. siječnja 2023. vještak je dodatno objasnio da je vrijednost radova procijenio prema dostupnim podacima, projektnoj dokumentaciji, mjerenjima i vizualnom pregledu te da je u procjenu pojedinih stavki uključio i materijal i rad, primjerice temelje ograde, završnu obradu, klizna vrata, granitnu ploču i kotao za centralno grijanje. Naglasio je da pojedine elemente nije bilo moguće detaljnije utvrditi zbog nedostatka dokumentacije ili zato što nisu bili u cijelosti vidljivi. Istaknuo je da bi najpreciznija procjena bila moguća na temelju računa za svako pojedino ulaganje koji mu nisu bili dostavljeni.

23. Tužiteljica je ustrajala na svim prigovorima i ponovno osporila nalaz i očitovanje vještaka. Smatra je da vještak nije dovoljno obrazložio primijenjenu metodologiju i izvore cijena niti je procijenio sva ulaganja i povećanje tržišne vrijednosti nekretnine nastalo njihovim izvođenjem. Istaknula je da naknadu treba utvrditi prema vrijednosti ulaganja i povećanju vrijednosti nekretnine u vrijeme donošenja presude, a ne prema cijenama iz razdoblja kada su radovi izvedeni. Stoga je predložila provođenje novog građevinskog vještačenja po drugom vještaku kako bi se utvrdila potpuna i objektivna vrijednost svih ulaganja koja su ona i prvi tuženik izvršili tijekom braka.

24. Rješenjem suda od 22. rujna 2023. određeno je provođenje novog građevinskog vještačenja po stalnom sudskom vještaku Danijelu Biloviću iz Otočca.

25. Tuženici su u podnesku od 4. prosinca 2023. naveli da su tužiteljica i prvo tuženik nakon sklapanja braka 1999. živjeli u kući drugo i treće tuženika u Gospiću, a 2003. su preselili u predmetnu kuću na Balinovcu koja je tada bila useljiva i u potpunosti završena, okrečena i namještena. Istaknuli su da su drugo i treće tuženici financirali većinu građevinskih radova uključujući čišćenje ruševine, izgradnju kuće od temelja do krova, uređenje dvorišta, ograde, podzide, betonska opločenja, temelje garaže, terasu, keramičarske i parketarske radove, nabavu laminata i unutarnje

stolarije, krovište, električne instalacije, centralno grijanje, vodovodne instalacije, sanitarije i soboslikarske radove. Naveli su da su pojedine radove izvodili osobno ili su ih platili izvođačima te su dostavili račune u spis. Priznali su da su tužiteljica i prvo tuženik izvodili određene radove osobito uređenje poslovnog prostora i ugradnju staklene stijene, ali su ti radovi izvedeni bez suglasnosti drugo i treće tuženika te je od njih korist imala tužiteljica.

26. Tužiteljica je u podnesku od 7. prosinca 2023. osporila navode tuženika, ističući da su ona i prvo tuženik tijekom braka vlastitim sredstvima financirali brojna ulaganja u predmetnu nekretninu koja je u početku bila ruševina. Navela je da su 2000. organizirali i platili čišćenje ruševine, izradu prve temeljne ploče i izolacije kao i većinu radova u dvorištu, uključujući uređenje terena, sadnju, ograde, podzide, septičku jamu, betonska opločenja, temelje garaže i terasu. Također je navela da su financirali keramičarske i parketarske radove, laminat, unutarnju stolariju, uređenje poslovnog prostora, pultove, ograde na terasama, krovnu građu, prozorske klupice, staklenu stijenu, elektroinstalacije, centralno grijanje, vodovodne instalacije, sanitarije i soboslikarske radove. Istaknula je da su drugo i treće tuženici dovršavali kuću do roh-bau faze, ali da su ulaganja tužiteljice i prvo tuženika znatno pridonijela povećanju vrijednosti nekretnine. Navela je i da su tuženici znali za ulaganja te im se nisu protivili, nego su ih svojim postupcima odobravali. Odbacila je tvrdnje da su joj tuženici dali novac za izradu pročelja, kao i tvrdnje da su oni financirali građu za krov i druge navedene radove.

27. Na ročištu održanom 8. prosinca 2023. tužiteljica je predložila da sudski vještak procijeni tržišnu vrijednost svih građevinskih ulaganja u nekretninu tuženika, uključujući rad i materijal, prema cijenama važećima u vrijeme procjene. Istaknula je da prvo tuženik i dalje koristi automobil te da se ostale pokretnine i namještaj nalaze u predmetnoj nekretnini. Tuženici nisu osporili pravo tužiteljice na pokretnine te su izjavili da ih tužiteljica može preuzeti, a osobito solarij. Međutim, osporili su većinu njezinih navoda o ulaganjima ističući da su najveći dio radova i materijala financirali drugo i treće tuženici odnosno roditelji prvo tuženika. Priznali su određena ulaganja tužiteljice, ali su zatražili utvrđenje njihove vrijednosti radi određivanja doprinosa tužiteljice u odnosu na prvo tuženika.

28. Tužiteljica je naglasila da su ulaganja izvršena tijekom trajanja braka te da su drugo i treće tuženici bili upoznati s radovima i nisu im se protivili. Također je navela da su račune koje su tuženici priložili zapravo platili tužiteljica i prvo tuženik, a da su obiteljski albumi i dokumentacija o ulaganjima nakon razvoda ostali u nekretnini.

29. Sud je naložio tužiteljici da sudskom vještaku pokaže sva ulaganja za koja tvrdi da ih je izvršila zajedno s prvo tuženikom. Tužiteljica je pokazala ulaganja i zatražila fotografiranje pokretnina. Sudski vještak Danijel Bilović izjavio je da će uzeti u obzir prikazana građevinska ulaganja i izvršiti potrebna mjerenja dok pokretnine i hortikulturne radove neće procjenjivati jer to nije područje njegove stručnosti.

30. U pisanom nalazu i mišljenju sudskog vještaka Danijela Bilovića utvrđeno je da se predmetna stambeno-poslovna zgrada nalazi na katastarskoj čestici 1977/43 k.o. Gospić ukupne neto površine 243 m² s podrumom, prizemljem i potkrovljem. Vještak je procijenio vrijednost građevinskih ulaganja u dvorište koja obuhvaćaju septičku jamu, ograde, zidove, betonska opločenja, terasu, oblaganje ulaza i stubišta

te temeljnu ploču garaže na ukupno 23.510,00 EUR. Pritom nisu procijenjeni određeni dodatni radovi poput uklanjanja ruševine, uređenja okoliša, sadnje i izgradnje fontane zbog nedostatka podataka ili zato što ne pripadaju području njegove struke. Vrijednost ulaganja u stambenu zgradu procijenjena je na 58.057,00 EUR, a obuhvaća armiranobetonsku ploču, keramičarske i parketarske radove, laminat, soboslikarske radove, unutarnju stolariju, pregradne zidove, ograde, fasadu, krovnu konstrukciju, prozorske klupice, staklenu stijenu te elektroinstalacije, centralno grijanje, vodovod, odvodnju i sanitarije. Pokretnine koje je navela tužiteljica fotografirane su, ali nisu procijenjene. Zaključno, sudski vještak utvrdio je da ukupna vrijednost građevinskih ulaganja u dvorište i stambenu zgradu iznosi 81.567,00 EUR pri čemu se radi o procjeni vrijednosti radova i materijala prema trenutačnim tržišnim cijenama.

31. U očitovanju na nalaz i mišljenje sudskog vještaka tužiteljica je u cijelosti osporila nalaz kao netočan, manjkav i nepotpun ističući da vještak nije procijenio sva ulaganja u predmetnu nekretninu iako ih je detaljno opisala tijekom postupka i očevida. Posebno je ukazala na izostanak procjene uklanjanja ruševine, uređenja okoliša, izgradnje fontane i boksa za psa, popravka prve deke s izolacijom te nasipavanja plodne zemlje. Predložila je dopunu nalaza i mišljenja, pozivajući se i na procjenu sudskog vještaka Ante Pašalića. Tužiteljica je nadalje prigovorila prenisko procijenjenoj vrijednosti ugrađenih materijala i opreme, unutarnje stolarije i fasaderskih radova, nejasnom prikazu cijena vrata i staklene stijene te pogrešnom zbroju ukupnih ulaganja u stambenu zgradu. Istaknula je i da vještak nije popisao ni procijenio pokretnine koje smatra bračnom stečevinom. Predložila je dopunu i ispravak nalaza, nakon čega će konačno urediti tužbeni zahtjev.

32. Tuženici su osporili navode tužiteljice o njezinu doprinosu građevinskim ulaganjima tvrdeći da su brojni radovi i materijali financirani ili izvedeni od strane drugo i treće tuženika odnosno članova njihove obitelji. Naveli su da je kuća u vrijeme useljenja tužiteljice i prvo tuženika bila uređena i spremna za stanovanje te da su pojedini radovi izvedeni nakon odlaska tužiteljice. Nisu osporili način rada vještaka, već činjeničnu osnovu njegova nalaza odnosno tvrdnju da je ulaganja izvršila tužiteljica.

33. U podnesku od 22. srpnja 2024. tužiteljica je istaknula da su tuženici u odgovoru na tužbu iz 2017. priznali da je tijekom braka ulagala u predmetnu nekretninu dok sada takve navode osporavaju. Navela je da su sredstva za ulaganja potjecala iz njezina rada, prihoda obrta i kredita, a na te okolnosti predložila je saslušanje svjedoka.

34. Tuženici su ustrajali u svojim navodima osporavajući doprinos tužiteljice ulaganjima i navodeći da je prenamjena garaže u solarij izvršena bez njihova znanja i odobrenja.

35. Prilikom saslušanja vještak Danijel Bilović naveo je da nije mogao procijeniti uklanjanje ruševine zbog nedostatka podataka o njezinu prijašnjem stanju dok je procjenu fontane izostavio jer takve procjene ne obavlja, kao i ulaganja u uređenje okoliša. Potvrdio je da može procijeniti izgradnju boksa za psa, popravak prve deke uz dostavu dodatnih podataka te trošak nasipavanja plodne zemlje. Također je izjavio da može zasebno prikazati cijene vrata i staklene stijene te da će provjeriti cijenu fasaderskih radova. Pokretnine nije smatrao predmetom svojeg vještačenja.

36. Tužiteljica je ustrajala u zahtjevu za dopunom i korekcijom nalaza uključujući usklađivanje procijenjenih vrijednosti s aktualnim tržišnim cijenama dok su se tuženici tome protivili pozivajući se na prekluziju i činjenicu da je nalaz izrađen prema tržišnim cijenama iz 2024.

37. Rješenjem od 19. veljače 2026. društvo DANKOM-PROJEKT d.o.o. razriješeno je dužnosti vještačenja te je određeno novo građevinsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Nadi Štefanac iz Barilovića. Rješenjem od 27. veljače 2026. određen je očevid na predmetnoj nekretnini uz zadatak vještakinje da utvrdi vrijednost ulaganja u kuću na katastarskoj čestici 1977/43 k.o. Gospić izvršenih tijekom trajanja bračne zajednice tužiteljice i prvo tuženika.

38. Sudski vještak građevinske struke Nada Štefanac u svom nalazu i mišljenju utvrdila je da se predmetna nekretnina nalazi u Ulici kralja Zvonimira 10 u Gospiću, na katastarskoj čestici 1977/43 k.o. Gospić ukupne površine 981 m². Uvidom u dokumentaciju utvrdila je da za predmetnu kuću postoji građevinska dozvola iz 1987. izdana za izgradnju obiteljske stambene zgrade s prizemljem i potkrovljem. Na temelju očevida, izmjera na licu mjesta i dokumentacije priložene spisu, vještakinja je procijenila vrijednost građevinskih radova i ulaganja u predmetnu nekretninu za vrijeme trajanja bračne zajednice tužiteljice i prvo tuženika i to prema iskazima obje strane te prema sadašnjim tržišnim cijenama. Prema iskazu tužiteljice, ukupna vrijednost ulaganja u nekretninu iznosi 88.051,65 EUR od čega se 45.324,65 EUR odnosi na ulaganja u eksterijer i dvorište, a 42.727,00 EUR na ulaganja u unutrašnjost kuće. U procjenu su uključeni radovi na uklanjanju ruševine, izradi temeljne ploče s izolacijom, dovozu i nasipavanju zemlje, izradi fasade, ograda i vanjskih popločenja, uređenju okoliša, izgradnji fontane i boksa za pse te ostali radovi u dvorištu. U unutrašnjosti kuće obuhvaćeni su keramičarski radovi, uređenje kupaonice, ugradnja vrata, parketa, laminata i staklene stijene, instalacije centralnog grijanja, električne instalacije, vodovod i odvodnja te nabava građe za krovnu konstrukciju. S druge strane, prema iskazu prvo tuženika, vještakinja je vrijednost ulaganja procijenila na 5.100,00 EUR pri čemu su obuhvaćeni samo izgradnja temelja za boks za pse u iznosu od 500,00 EUR, izgradnja fontane u iznosu od 1.150,00 EUR te nabava i postavljanje staklene stijene na ulazu u poslovni prostor u iznosu od 3.450,00 EUR. Vještakinja je, dakle, izradila dvije odvojene procjene vrijednosti ulaganja, ovisno o iskazima stranaka, ostavljajući sudu da na temelju provedenih dokaza utvrdi koja su ulaganja doista izvršena tijekom trajanja bračne zajednice.

39. U očitovanju na nalaz i mišljenje sudske vještakinje Nade Štefanac tuženici su naveli da nemaju primjedbi na sam nalaz i mišljenje, ali su osporili zaključak prema kojem vrijednost ulaganja prema iskazu tužiteljice iznosi 88.051,65 EUR. Istaknuli su da navedeni iznos nije utvrđen na temelju objektivne materijalne dokumentacije, nego prvenstveno na temelju iskaza tužiteljice čiju vjerodostojnost osporavaju. Tuženici tvrde da su ulaganja tužiteljice bila znatno manja te da vrijednost od 5.100,00 EUR utvrđena prema iskazu prvo tuženika više odgovara stvarnom opsegu ulaganja i financijskim mogućnostima prvo tuženika i tužiteljice. Naglasili su da su tuženici, a osobito drugo tuženik, podatke o vlastitim ulaganjima potkrijepili računima i iskazima svjedoka. Stoga su predložili da sud ne prihvati procjenu od 88.051,65 EUR kao dokaz visine ulaganja tužiteljice te da se provede dokaz saslušanjem parničnih stranaka i dopunsko saslušanje ranije saslušanih svjedoka.

40. Tužiteljica je u očitovanju navela da nema primjedbi na nalaz i mišljenje sudske vještakinje od 22. travnja 2026. prvenstveno zbog dugotrajnog trajanja postupka koji se približava devetoj godini te iscrpljenosti uzrokovane višestrukim troškovima vještačenja i sudjelovanjem u očevidima. Istaknula je da je tijekom očevida detaljno opisala i pokazala ulaganja koja su ona i prvo tuženik izvršili tijekom braka. Ponovno je ukazala na nedosljednost tuženika koji su u početku priznavali njezina ulaganja dok ih sada u najvećem dijelu osporavaju. Posebno je istaknula da su tuženici ranije priznavali određena ulaganja i pravo na pokretnine kupljene tijekom braka, a da sada osporavaju njihovo svojstvo bračne stečevine. Protivi se ponovnom saslušanju već saslušanih svjedoka jer smatra da bi se time nepotrebno odugovlačio postupak osobito s obzirom na protek vremena i činjenicu da su tuženici već imali mogućnost postavljati pitanja svjedocima. Umjesto toga predlaže saslušanje parničnih stranaka radi konačnog razjašnjenja spornih činjenica. Nakon provedenog vještačenja tužiteljica je postavila konačan tužbeni zahtjev.

41. Na ročištu održanom 14. srpnja 2026. tuženici su priznali dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na ½ vrijednosti ulaganja utvrđenih vještačenjem prema iskazu tuženika odnosno iznos od 2.550,00 EUR od ukupno 5.100,00 EUR. U preostalom dijelu osporili su potraživanje tužiteljice. U odnosu na pokretnine naveli su da priznaju tužiteljici pravo na jednu polovicu pokretnina.

42. Svjedok Ante Novačić ostao je kod svojeg ranijeg iskaza iz 2019. Naveo je da je tri ili četiri dana čistio gradilište na Balinovcu i odvozio građevinsku šutu na odlagalište na Visokom brdu te su nakon čišćenja ostali temelji. Ne zna tko je financirao izgradnju kuće, ali pretpostavlja da je investitor radova bio drugo tuženik. Naveo je da mu drugo tuženik nije platio čišćenje jer su se dogovorili o međusobnom prijeboju usluga. Nije mu bilo poznato jesu li tužiteljica i prvo tuženik nakon toga dovozili zemlju na gradilište.

43. Svjedok Ivan Kurteš iskazao je da je za drugo tuženika izvodio vodovodne instalacije u kupaonici i kuhinji te postavio jednu cijev prema garaži. Naveo je da je posao dogovorio i naplatio od drugo tuženika koji mu je za radove platio 1.200 njemačkih maraka. Radove je izvodio dok je kuća bila pod krovom, a u vrijeme izvođenja nije vidio tužiteljicu ni prvo tuženika. Istaknuo je da nema saznanja o drugim radovima ni o tome tko je izvodio ostale instalacije.

44. Svjedok Mile Pejnović naveo je da je na kući izvodio elektroinstalacijske radove uključujući polaganje električnih kablova i cijevi te izvođenje antenskih i telefonskih instalacija. Istaknuo je da je radove obavljao besplatno kao pomoć bratu, ovdje drugo tuženiku te da je drugo tuženik nabavljao i financirao materijal dok je prvo tuženik povremeno kupovao materijal koji je nedostajao. Smatra da je drugo tuženik bio investitor izgradnje kuće namijenjene njegovom sinu. Naveo je da tijekom izvođenja radova nije vidio tužiteljicu ni prvo tuženika.

45. Svjedok Ivica Štavlić iskazao je da je na postojećim temeljima obavio iskop radi postavljanja izolacije. Naveo je da je radove izveo na temelju upute pokojnog oca koji mu je rekao da ih obavi za drugo tuženika zbog njihova zajedničkog rada u Njemačkoj. Za radove nije bio plaćen, a izvođenje je trajalo dva - tri sata. Prema njegovim saznanjima, na gradilištu su se nalazili samo temelji, a drugo tuženik je došao na mjesto radova. Na temelju očevih navoda smatrao je da je drugo tuženik kupio

gradilište radi izgradnje kuće za svog sina. Naveo je i da ga je prvo tuženik jednom kontaktirao u vezi s drugim radovima odnosno iskopom temelja za ogradu.

46. U svom iskazu tužiteljica je iskazala da je s prvo tuženikom Tomasom Pejnovićem sklopila brak 11. prosinca 1999. i da je njihov brak razveden 2013. Nakon sklapanja braka prvih pet godina živjeli su u kući drugo tuženika i treće tuženice, u Smiljanskoj ulici u Gospiću, nakon čega su se preselili u predmetnu kuću na Balinovcu. Istaknula je da se u trenutku sklapanja braka na predmetnoj nekretnini nalazila samo parcela s ruševinom ranije kuće koja je bila bombardirana tijekom rata i nije bila prikladna za stanovanje. Prema njezinu iskazu, zemljište i ruševinu kupili su drugo tuženik i treće tuženica, ali su ona i prvo tuženik smatrali da se kuća gradi za njih te da će u njoj živjeti kao obitelj. Navela je da su im drugo tuženik i treće tuženica govorili kako će se useliti u kuću kada ona bude potpuno dovršena. Prema iskazu tužiteljice, prvi radovi na nekretnini započeli su tijekom ljeta 1999. kada je trebalo očistiti gradilište, ukloniti ostatke srušene kuće i odvesti građevinski materijal. Te je poslove, prema njezinim navodima, organizirao prvo tuženik, angažirajući osobe koje su poznavali, među ostalim Marija Mačkilja i osobu koja je imala kamion. Navela je da su radnici za obavljene poslove bili plaćeni iako se ne sjeća točnih iznosa, ali da su naplatili manje od uobičajene cijene jer su znali da se kuća gradi za nju i prvo tuženika. Istaknula je da drugo tuženik i treće tuženica tada nisu bili prisutni jer su radili u Njemačkoj te su na gradilište dolazili uglavnom za Božić i tijekom ljeta. Tužiteljica je navela da je tijekom ljeta 2000. zajedno s prvo tuženikom i drugo tuženikom sudjelovala u izvođenju pojedinih početnih radova pa su tako na postojećoj betonskoj ploči postavili izolaciju, uredili odnosno poravnali postojeću deku te izbetonirali pasicu oko kuće. Također su sanirali postojeću septičku jamu za koju je tvrdila da je bila oštećena pa su je betonirali i postavili novi poklopac. Tvrdi da su navedene radove izvodili sami, bez angažiranja i plaćanja radnika dok su građevinski materijal nabavljali uglavnom u trgovini Martinčić. Nakon tih početnih radova angažirana je građevinska tvrtka Papković koja je izvodila radove na izgradnji kuće. Prema njezinu iskazu, drugo tuženik i treće tuženica financirali su podizanje prve betonske ploče i izgradnju prizemlja. Nakon jednogodišnjeg prekida ista je tvrtka nastavila gradnju prvog i drugog kata do krova, a tijekom sljedeće godine napravljen je krov. Tužiteljica je naglasila da ona i prvo tuženik u početnim fazama izgradnje nisu imali dovoljno novca za financiranje građevinskih radova te da su se radovi izvodili prema mogućnostima i odluci drugo tuženika i treće tuženice koji su u to vrijeme radili u Njemačkoj. U pogledu financiranja krovišta tužiteljica je navela da je prvo tuženik jednoj osobi doznačio šumu, a da je zauzvrat dobio građu za krov dok su drugo tuženik i treće tuženica financirali ciglu, građevinski materijal i rad majstora. Također je navela da je vanjska stolarija postavljena nakon četiri godine braka te da su je kupili i platili drugo tuženik i treće tuženica. Stolarija je postavljena na cijeloj kući osim na garaži gdje je drugo tuženik postavio drvena vrata koja je sam izradio i obojio. Tužiteljica je nadalje iskazala da je prvo tuženik cijelo vrijeme bio zaposlen u šumariji pri čemu je u razdoblju od 2000. do 2005. zbog financijskih obustava i dugovanja primao svega 400,00 kuna mjesečno. Nakon 2005. njegova je plaća, prema njezinu iskazu, iznosila približno 5.000,00 kuna. Tužiteljica je navela da se zaposlila 2001. kada je njihovo prvo dijete imalo godinu dana i to najprije kao pomoćna kuharica u restoranu u Bilajskoj ulici za plaću od oko 3.500,00 kuna, a poslije kao konobarica u restoranu Zlatna potkova gdje je također ostvarivala približno 3.500,00 kuna mjesečno, uz napojnice. Osim redovnog zaposlenja tvrdi da je obavljala različite dodatne poslove uključujući branje krumpira i jagoda, rad na svadbama i karminama, posluživanje gostiju, čišćenje kafića s majkom u ranim jutarnjim satima te

druge povremene poslove kojima je nastojala osigurati dodatne prihode za obitelj. Posebno je istaknula da su ona i prvo tuženik znatne prihode ostvarivali i radom s drvima odnosno njihovom prodajom. Prema njezinim navodima, u tom su poslu angažirali radnike iz Bosne i Hercegovine, a nakon svojih redovnih poslova i sami su sudjelovali u radu osobito tijekom proljeća i jeseni. Tvrdi da su od tog posla ostvarivali najveće prihode i da su u određenom razdoblju dobro živjeli i mogli kupovati aute, namještaj i druge stvari za kućanstvo. Navela je da su od novca koji su zajednički zarađivali kupili novi Volkswagen Passat za iznos od 240.000,00 kuna te da su tijekom braka kupovali različite pokretnine i opremu za kuću. U pogledu useljenja tužiteljica je navela da su ona i prvo tuženik prije preseljenja u kuću uredili prizemlje u mjeri potrebnoj za stanovanje. Postavili su pločice i parkete, uveli električnu energiju i centralno grijanje te osigurali priključak vode. Navela je da je električne instalacije izvodio stric prvo tuženika odnosno brat drugo tuženika koji je obavljao radove bez naknade dok su ona i prvo tuženik plaćali potreban materijal. Centralno grijanje postavio je brat prvo tuženika koji se tim poslovima profesionalno bavio, također bez naknade za rad dok su ona i prvo tuženik platili materijal koji su dovezli iz Slovenije. Tvrdi da su ona i prvo tuženik financirali i radove na priključku vode kao i druge poslove potrebne da bi se kuća mogla koristiti. Navela je da su se u kuću preselili dok prizemlje još nije bilo potpuno uređeno i namješteno. U dnevnom boravku imali su peć na drva dok su ostatak prostora koristili bez odgovarajućeg namještaja. U početku su spavali na dekama, a potom su iz Smiljanske ulice dovezli staru spavaću sobu prvo tuženika koju su koristili do kupnje nove. Dvije sobe na prvom katu dovršene su, prema njezinom iskazu 2005. kada su kupili novi namještaj za svoju spavaću sobu i dječju sobu. Uslijedile su i druge kupnje za kućanstvo, uključujući kuhinju koju je tužiteljica kupila na kredit, hladnjak, televizore, kućno kino, komode, lustere, zavjese, karniše i ostalu opremu. Naglasila je da je tijekom godina kontinuirano ulagala u opremanje kuće iako se ne sjeća točnih iznosa za većinu pojedinačnih kupnji. Posebno je istaknula da su ona i prvo tuženik financirali brojne unutarnje i završne radove. Navela je da su kupili unutarnju stolariju odnosno vrata za dvije spavaće sobe, kupaonicu, ostavu i prostor ispod stepenica kao i staklenu stijenu naručenu iz Donjeg Lapca. Također su, prema njezinom iskazu, financirali žbukanje i krečenje, postavljanje žlijebova i gromobrana, snjegobrana, ulaza u kuću i stepeništa te popločavanje terase uz dnevni boravak. Istaknula je da su navedene radove financirali vlastitim prihodima, a ne sredstvima drugo tuženika i treće tuženice te da je znatan dio materijala kupljen u gotovini bez uredne dokumentacije odnosno računa. U odnosu na fasadu kuće tužiteljica je iskazala da je ona postavljena 2006., prije njezine druge trudnoće. Za financiranje tih radova podigla je kredit u iznosu od 10.000,00 EUR-a koji je otplaćivala do 2011. Navela je da su ukupni troškovi fasade iznosili oko 7.500,00 EUR-a te da su, osim fasade, postavljene mramorne prozorske klupice i drugi mramorni elementi. Tvrdi da su ona i prvo tuženik financirali i dio mramornih radova uključujući mramorni šank i obloge na ulazu u salon dok je drugo tuženik financirao druge mramorne elemente. Naglasila je da je kredit za fasadu otplatila vlastitim prihodima nakon što je već otišla raditi u Austriju. Tužiteljica je dalje navela da je 2007. uredila dio kuće koji je prvotno bio predviđen kao garaža i prenamijenila ga u salon za sunčanje. Za potrebe salona kupila je solarij za koji je navela da je financiran kreditom odnosno leasingom u iznosu od 32.000,00 EUR-a te je uredila prostor postavljanjem laminata preko postojećih pločica, mramornog šanka, polica, ogledala, kabina za solarij, vrata s portalom, fotelja za čekaonicu, stolica, slika, zavjesa i drugih dekorativnih predmeta. Istaknula je da su kabine za solarij i oprema salona bile zasebne od samih uređaja za sunčanje. Navela je da su veći dio radova izvodili majstori dok su ona i prvo tuženik financirali opremu i

uređenje. Prema njezinom iskazu, salon je počeo raditi 2007., ali je poslovanje bilo slabo i nastavilo se do njezina odlaska u Austriju 2010. U vezi s kreditnim obvezama tužiteljica je navela da je, osim kredita za fasadu i solarij, 2007. podigla i kredit u iznosu od 16.000,00 EUR-a za kupnju automobila Peugeot 206 dok je prvo tuženik koristio Passat. Navela je da je kredite otplatila te da o tome posjeduje dokumentaciju. Također je podigla i kredit za skuter čijeg se točnog iznosa ne sjeća. Istaknula je da je zbog financijskih poteškoća i velikih kreditnih obveza, osobito nakon gospodarske krize 2008. bila prisiljena prodati zlato i garsonijeru u Rumunjskoj koju su ona i prvo tuženik kupili tijekom braka 2007. Za stan su dobili 7.000 ili 8.000 EUR-a, ali nije priložila dokaz o njegovoj prodaji niti o prodaji zlata. Tužiteljica je nadalje navela da je kredit za solarij otplaćivala i nakon odlaska u Austriju te da je, osim ugovorenog iznosa, platila još četiri rate u iznosu od 3.200,00 EUR-a jer je prvo tuženik prethodno potrošio novac namijenjen otplati. Kredit je, prema njezinom iskazu, u cijelosti otplatila sredinom 2011. kada je zatvorila i poslovanje salona. Navela je da je nakon odlaska u Austriju prvo tuženiku slala novac za daljnje radove na kući te da su radovi prestali kada je prestala financirati njihovo izvođenje odnosno 2013. U odnosu na uređenje okoliša tužiteljica je iskazala da su ona i prvo tuženik dovozili zemlju za dvorište te da su 2007. nakon rođenja drugog sina, vlastitim radom izgradili fontanu. Sami su kopali, oblikovali fontanu i dopremali kamenje dok su radove na uvođenju vode i električne energije izvodili majstori. Navela je da su nakon uređenja salona izgrađena dva kamena zida na ulazu, a zatim su na njih postavljene dodatne obloge od mramora i cokle. Također su postavljene betonske kocke na prilazu od garaže prema cesti, a materijal je prema njezinim navodima financirala ona s prvo tuženikom dok je dio radova izvodio drugo tuženik. Pripremljeni su i temelji za ogradu oko kuće, ali ograda nije dovršena zbog financijskih poteškoća i postojećih dugova. Prema njezinom iskazu, nakon njezina odlaska u Austriju tuženici su postavili zelenu žičanu ogradu. Tužiteljica tvrdi da su ona i prvo tuženik tijekom braka raspolagali vlastitim prihodima kojima su financirali brojne radove i nabavljali pokretnine iako su u početnim fazama izgradnje pomoć pružali i drugo tuženik i treće tuženica. Navela je da su je drugo i treće tuženici često omalovažavali, ograničavali njezine kontakte s obitelji i branili joj određene aktivnosti jer se gradila kuća te da se odnos s njima poboljšao nakon preseljenja u kuću, ali u posljednje tri godine prije odlaska u Austriju više nisu razgovarali. U pogledu vlasništva nad kućom tužiteljica je izričito navela da ne zna na čije je ime nekretnina upisana u zemljišnim knjigama i da ona nije upisana kao vlasnica. Istaknula je, međutim, da su joj drugo tuženik i treće tuženica govorili kako je kuća namijenjena njoj i prvo tuženiku te da je smatrala da je riječ o njihovu obiteljskom domu. Pojasnila je da njezin zahtjev nije usmjeren na vlasništvo nad nekretninom kao takvom, nego na priznavanje ulaganja koja su ona i prvo tuženik izvršili tijekom braka. U odnosu na pokretnine koje se nalaze u kući tužiteljica je tvrdila da su, osim pojedinih predmeta, sve pokretnine zatečene tijekom očevida kupljene za vrijeme trajanja njezina braka s prvo tuženikom. Posebno je navela da su kupili kuhinju, spavaću sobu, televizore, kućno kino, komode, lustere, zavjese i drugu opremu. U vezi s hladnjakom pojasnila je da hladnjak koji se trenutačno nalazi u kuhinji nije onaj koji su ona i prvo tuženik kupili budući da se njihov neispravni hladnjak nalazi u radionici. Također je osporila navode da je sadašnja supruga prvo tuženika ulagala u opremanje kuće navodeći da je, prema njezinim saznanjima, kupila jedino plastično cvijeće. Na kraju, tužiteljica je istaknula da je posljednji put u kući bila u studenome 2013. te da je sadašnja supruga prvo tuženika došla u kuću 15. ožujka 2014. nakon čega je ostala živjeti u kući. Navela je i da su ona i prvo tuženik iza kuće planirali izgradnju salona i dva stana, ali da su nakon razvoda

prvo tuženik i njegova sadašnja supruga na pripremljenim temeljima izgradili garažu i dovršili drugi kat kuće.

47. Prvo tuženik je potvrdio da su on i tužiteljica tijekom braka koristili predmetnu kuću te da je na zemljištu prethodno postojala kuća koja je minirana tijekom rata. Međutim, osporio je pretežiti dio navoda tužiteljice o njezinim ulaganjima u izgradnju i uređenje nekretnine. Istaknuo je da mu njegovi roditelji, drugo tuženik i treće tuženica, nikada nisu rekli da će kuća pripasti njemu i tužiteljici, te da je kuća građena njihovim sredstvima. Priznao je da su njegovi roditelji financirali građevinske radove zaključno s postavljanjem vanjske stolarije, ali da su i nakon toga nastavili financirati radove i opremanje kuće. Prema njegovu iskazu, roditelji su financirali priključke električne energije i vode, žbukanje unutarnjih zidova, krečenje, unutarnju stolariju, laminat, pločice, parket, bakrene žlijebove i snjegobrane. Također je naveo da je njegov otac kupio i postavio unutarnju stolariju, laminat i druge elemente dok su pločice kupljene u trgovini Martinčića, a njihov odabir obavio je osobno. Prema njegovim navodima, otac je dogovarao radove s izvođačima i naknadno podmirivao račune za građevinski materijal. U odnosu na centralno grijanje prvo tuženik je potvrdio da ga je postavio njegov brat Josip, ali da su radove financirali roditelji. Također je osporio navode tužiteljice da su on i tužiteljica financirali popravak septičke jame navodeći da jama nije bila oštećena i da je bila u funkciji budući da je na nju bio priključen i susjed. Prvo tuženik je naveo da su se on i tužiteljica u kuću uselili 2003. odnosno da je tada kuća bila gotovo dovršena s uređenim i useljivim prizemljem i polukatom, ali bez namještaja. U tom su razdoblju, prema njegovim navodima, već bili izvedeni glavni građevinski radovi, kuća je bila ožbukana i okrečena, a instalacije vode, struje i centralnog grijanja bile su postavljene. Naveo je da su iz Smiljanske ulice dovezli njegovu staru spavaću sobu koju su mu roditelji ranije kupili dok su kuhinju kupili on i tužiteljica. Također je potvrdio da su kupili određene pokretnine uključujući televizore i kućno kino, ali da se one više ne nalaze u kući. Pojedine komade namještaja poput komode, stolića i stola u dnevnom boravku darovale su mu rođakinje koje žive u Njemačkoj. Prvo tuženik je osporio tvrdnju tužiteljice da su od prihoda ostvarenih prodajom drva kupili automobil Passat. Naveo je da je prije toga vozio BMW koji su mu kupili roditelji nakon čije je prodaje kupljen Mercedes, a potom Passat 2007. i to novcem dobivenim prodajom Mercedesa i nenamjenskim kreditom. Potvrdio je da je radio s drvima i prodavao ih, ali da je tužiteljica u tim poslovima sudjelovala samo jednom ili dvaput. Također je naveo da je povremeno vozio vozilo vučne službe radi ostvarivanja dodatnih prihoda. Potvrdio je da je tužiteljica radila kao kuharica i konobarica te povremeno obavljala sezonske poslove. U vezi s uređenjem salona prvo tuženik je potvrdio da je tužiteljica otvorila salon jer se željela baviti tim poslom te da je ugovorila leasing za kupnju solarija za koji smatra da je iznosio oko 32.000,00 EUR-a. Potvrdio je i da je tužiteljica sudjelovala u uređenju salona osobito u nabavi mramora za šank dok je ostale mramorne elemente financirao njegov otac. Tvrdi da je fontanu izradio sa susjedom te da je materijal dovezao iz kamenoloma, a foliju je kupio u vrtnom centru u Zagrebu. Osporio je tvrdnje tužiteljice o financiranju fasade, ograde i drugih vanjskih radova. Naveo je da su ogradu oko kuće financirali njegovi roditelji dok je dio ograde prema susjedu financirao susjed. Potvrdio je da su njegov otac i stric izrađivali ogradu iza kuće i s desne strane nakon što je sklopio novi brak. Također je naveo da je njegov otac izradio drvena vrata za garažu dok su kasnija vrata za prostor salona kupili on i tužiteljica. Prvo tuženik je posebno osporio opseg ulaganja tužiteljice u građevinske radove navodeći da su gotovo sve građevinske radove i nabavu materijala financirali njegovi roditelji. Ipak, potvrdio je da su on i tužiteljica kupili kuhinju i spavaću sobu, da je tužiteljica financirala

solarij te da su određene pokretnine i oprema nabavljene tijekom njihova braka. Nakon što mu je predočen odgovor na tužbu u kojem je navedeno da je tužiteljica tijekom braka izvršila određena ulaganja kojima je povećana vrijednost nekretnine te da su tuženici, radi ekonomičnosti i izbjegavanja troškova, spremni zaključiti nagodbu, prvo tuženik je naveo da i dalje ostaje pri tvrdnji da su ulaganja bila ograničena na salon, kuhinju i spavaću sobu. U odnosu na ranije priznanje prava tužiteljice na polovicu pokretnina dano na ročištu 14. srpnja 2026. prvo tuženik je naveo da se ne sjeća točno što je tada priznao. Nakon što mu je pročitan dio tužbenog zahtjeva koji se odnosio na pokretnine izjavio je da ne osporava da određene stvari predstavljaju bračnu stečevinu. Posebno je priznao da je automobil Peugeot 206 nabavljen putem leasinga te da je nakon posljednje rate imao mogućnost vratiti vozilo ili ga otkupiti pri čemu ga je otkupio za 5.000,00 kuna. Izričito je naveo da ne osporava da se to vozilo smatra bračnom stečevinom. U pogledu solarija prvo tuženik je izjavio da se solariji i dalje nalaze u kući te da je tužiteljici ponudio da ih preuzme, ali da ona nije reagirala na njegovu ponudu. Naveo je da solariji njemu smetaju jer zauzimaju prostor u kući. U konačnici je potvrdio da su određena ulaganja tužiteljice postojala, ali je osporio da je ona vlastitim sredstvima financirala većinu građevinskih radova na kući.

48. Drugo tuženik je iskazao da je gradilište kupio prije sklapanja braka sina Tomasa i tužiteljice te da je zemljište upisano na njegovo ime. Naveo je da su njegov sin i tužiteljica od 1999. živjeli u njegovoj kući u Smiljanskoj ulici jer nisu imali vlastiti smještaj dok su on i supruga radili u Njemačkoj. Prema njegovom iskazu, predmetna kuća počela se graditi 2000., a sin i tužiteljica uselili su se krajem 2004. Drugo tuženik je naveo da se na kupljenoj parceli nalazila srušena kuća, ali da su septička jama, preljevna jama i priključak vode bili ispravni. Osporavajući iskaz tužiteljice o troškovima uklanjanja ruševine izjavio je da je bager i kamione osigurao Ante Novačić koji je radove obavio besplatno zbog njihovog dugogodišnjeg poslovnog odnosa. Nakon čišćenja gradilišta ostali su temelji stare kuće, a nacrt nove kuće izradio je Marijan Šega. Za izgradnju kuće angažirao je građevinske radnike iz Vukovara, među kojima su bili Rajko i Branko Papak koji su izveli radove od temelja do krovišta. Naveo je da je drvnu građu za kuću dovezao iz Brušana te da je trupce dobio besplatno dok je platio njihovu obradu na pilani. U Njemačkoj je kupio bakrene žlijebove, lim za opšav, cijevi i lamperiju za krov, a materijal je dopremljen u Hrvatsku. Također tvrdi da je osobno financirao postavljanje limarije i žlijebova za što posjeduje račune. Posebno je naglasio da je vanjsku stolariju naručio u Njemačkoj prema vlastitim mjerenjima, da ju je sam platio te da ju je postavljao uz pomoć prvo tuženika. Tvrdi da je financirao i instalacije vode, odvodnju, električne instalacije, centralno grijanje, žbukanje, krečenje, keramičke pločice, laminat i druge završne radove. Naveo je da je vodoinstalaterske radove izvodio Ivan Kurteš kojeg je također platio dok je električne instalacije izvodio njegov brat bez naknade za rad, a materijal je financirao on. Centralno grijanje postavio je njegov mlađi sin Josip bez naknade dok je on platio materijal i peć na loživo ulje. Građevinski materijal nabavljao je u trgovini Martinčić te je s vlasnikom trgovine dogovorio da se materijal isporučuje radnicima, evidentira i naknadno plaća kada se on vrati iz Njemačke. Istaknuo je da je platio žbukanje prizemlja, polukata i garaže, postavljanje pločica u kuhinji, hodniku, kupaonici i na stepeništu te krečenje cijelog prostora. Također je naveo da je kupio i postavio unutarnju stolariju uključujući sobna vrata, da je kupio laminat i sam ga postavio te da je financirao opremanje kupaonice u prizemlju. Prema njegovom iskazu, većina navedenih radova dovršena je prije nego što su se prvo tuženik i tužiteljica uselili u kuću. U pogledu namještaja drugo tuženik je naveo da nije kupio kuhinju, ali da je iz Njemačke dovezao masivni okrugli stol sa

stolicama, komodu i stolić s ogledalom za hodnik koje je njegova supruga dobila od rođaka. Spavaća soba koja je dovezena iz Smiljanske ulice bila je soba njegovog sina. Osporavao je da su komoda, masivni stol i stolić bračna stečevina tužiteljice i prvo tuženika navodeći da ih je on dopremio iz Njemačke. Tvrdi da je sam izradio i postavio balkonske ograde, financirao mramorne klupice i sudjelovao u radovima na vanjskom uređenju. U vezi s fasadom naveo je da je od svojega brata posudio novac koji je prvo tuženik trebao upotrijebiti za plaćanje radova, a koji je on naknadno vratio bratu. Financirao je i materijal za ogradu ispred kuće dok su pojedine radove na iskopu i pripremi temelja izvodili poznanici bez naknade. Također je naveo da je nakon razvoda braka svojega sina i tužiteljice sudjelovao u izgradnji građevine u dvorištu na čijim je temeljima poslije izgrađena zgrada, prema njegovu sjećanju 2016. Izričito je osporio da je tužiteljica sudjelovala u financiranju građevinskih radova. Nakon što mu je predočen dio odgovora na tužbu u kojem je navedeno da je tužiteljica izvršila određena ulaganja u nekretninu, izjavio je da jamči vlastitim životom da ona nije ulagala u građevinske radove na kući. Pritom je tvrdio da je on financirao sve radove do useljenja prvo tuženika i tužiteljice, uključujući priključke, završne radove i opremanje osnovnih prostorija. Nakon što mu je predočen zapisnik od 14. srpnja 2026. u kojem su tuženici priznali pravo tužiteljice na polovicu pokretnina, drugo tuženik je izjavio da mu nije jasno što je tada priznao. Međutim, priznao je da su solariji tužiteljičini te je naveo da želi da ih ona preuzme jer zauzimaju prostor u kući. Također je izjavio da se njegov sin koristi pokretninama koje se nalaze u kući i da mu one same po sebi ne smetaju.

49. Treće tuženica Ana Pejnović u cijelosti se pridružila iskazima svojega supruga Ivana Pejnovića, ovdje drugo tuženika i sina Tomasa Pejnovića, ovdje prvo tuženika. Navela je da smatra nelogičnim tvrdnje tužiteljice da su ona i prvo tuženik značajno ulagali u nekretninu osobito s obzirom na navode tužiteljice da je prvo tuženik određeno vrijeme primao svega 400,00 kuna plaće mjesečno. Istaknula je da su ona i suprug tijekom godine više puta dolazili u Hrvatsku zbog gradnje kuće te da su prilikom dolazaka u Smiljansku ulicu zatekli velik broj neplaćenih računa. Navela je da zbog toga nije uvijek ni obavještavala supruga o svim dugovanjima. Također je izjavila da su prilikom preseljenja tužiteljice i prvo tuženika iz Smiljanske ulice bili odsutni te da su njih dvoje mogli uzeti stvari koje su im bile potrebne što smatra prihvatljivim jer je prvo tuženik njezin sin. Potvrdila je navode supruga o financiranju građevinskih radova i ulaganja u kuću naglašavajući da su ona i suprug cijeli radni vijek proveli u Njemačkoj kako bi obitelji osigurali stambeno zbrinjavanje. U pogledu solarija treće tuženica nije osporila da isti pripada tužiteljici. Navela je da želi da tužiteljica preuzme solarij jer zauzima prostor u kući te da ga može preuzeti u roku od mjesec dana. Prvo tuženik i drugo tuženik pridružili su se njezinu zahtjevu u dijelu koji se odnosi na preuzimanje solarija.

50. Tužiteljica je prigovorila iskazima tuženika u dijelu u kojima su u suprotnosti s iskazom tužiteljice, njezinim ranijim navodima tijekom postupka te provedenim dokazima. Istaknula je da su iskazi tuženika međusobno proturječni, nelogični i usmjereni na postizanje uspjeha u parnici osobito u dijelu u kojem tvrde da tužiteljica i njezin tadašnji suprug nisu ulagali vlastita sredstva u predmetnu nekretninu. Posebno je naglasila da se iskaz prvo tuženika ne može promatrati izdvojeno od njegovih ranijih očitovanja u postupku. Ukazala je na to da je u odgovoru na tužbu bilo navedeno kako je tužiteljica tijekom trajanja braka izvršila određena ulaganja kojima je povećana vrijednost nekretnine te da su tuženici, radi ekonomičnosti postupka i izbjegavanja dodatnih troškova, bili spremni zaključiti nagodbu. Prema stajalištu tužiteljice,

navedeno očitovanje nije u skladu s naknadnim tvrdnjama tuženika da je sva ulaganja financirao isključivo drugo tuženik. Također je istaknula da je prvo tuženik na ročištu 14. srpnja 2026. priznao pravo tužiteljice na polovicu pokretnina dok sada nastoje umanjiti i osporiti opseg pokretnina koje predstavljaju bračnu stečevinu. Smatra da takva odstupanja dodatno dovode u pitanje vjerodostojnost njihovih iskaza. U odnosu na pokretnine izričito je navela da solariji, kao i ostale pokretnine koje su nabavljene tijekom trajanja braka tužiteljice i prvo tuženika, predstavljaju njihovu bračnu stečevinu te da se eventualni zahtjev za predaju solarija ne može usmjeriti isključivo prema tužiteljici nego se mora uzeti u obzir i pravo prvo tuženika budući da isti prema njezinom stajalištu pripada u bračnu stečevinu nje i prvo tuženika. U konačnici, tužiteljica je osporila vjerodostojnost tvrdnji tuženika da nije financijski sudjelovala u izgradnji i uređenju kuće.

51. Tuženici su prigovorili iskazu tužiteljice u dijelu u kojem se njezini navodi razlikuju od navoda iz odgovora na tužbu tuženika kao i njihovih podnesaka i dokaza priloženih spisu.

52. Iz iskaza stranaka proizlazi da među njima postoji bitan spor oko izvora financiranja i opsega ulaganja u predmetnu nekretninu. Tužiteljica tvrdi da su ona i prvo tuženik, osim početnih radova koje su financirali njegovi roditelji, vlastitim prihodima financirali brojne završne radove, opremanje kuće, fasadu, salon i druge zahvate dok prvo tuženik i njegovi roditelji tvrde da su gotovo sve građevinske radove i najveći dio opremanja financirali drugo tuženik i treće tuženica. Istodobno, iskazi stranaka sadrže određena priznanja u vezi s kupnjom kuhinje, spavaće sobe, vozila Peugeot 206 i nabavom solarija, ali i međusobna proturječja u pogledu pojedinih pokretnina i završnih radova.

53. Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužiteljice da joj drugo i treće tuženici na ime ulaganja u izgradnju i opremanje objekta u vlasništvu drugo i treće tuženika isplate iznos od 44.025,83 EUR zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama te zahtjev tužiteljice da se utvrdi da su pokretnine pobliže opisane u izreci presude kao i osobni automobil marke Peugeot bračna stečevina tužiteljice i prvo tuženika svakog u ½ dijela.

54. Iz činjeničnih navoda stranaka proizlazi da su tužiteljica i prvo tuženik sklopili brak 11. prosinca 1999., da je tijekom trajanja braka rođeno dvoje zajedničke djece te da je njihov brak razveden 2013. Nakon sklapanja braka stranke su najprije živjele u obiteljskoj kući drugo tuženika i treće tuženice u Smiljanskoj ulici u Gospiću, a potom su se preselile u kuću na području Balinovca koja je predmet njihovih međusobno suprotstavljenih tvrdnji o ulaganjima i stjecanju imovine tijekom braka.

55. Tužiteljica svoj tužbeni zahtjev u bitnom temelji na tvrdnji da su ona i prvo tuženik tijekom trajanja bračne zajednice svojim radom, zaradom, kreditnim zaduženjima i drugim financijskim sredstvima ulagali u izgradnju i uređenje predmetne kuće kao i da su zajedničkim sredstvima stjecali pokretnine koje se nalaze u kući te osobni automobil marke Peugeot. Prema njezinim navodima, predmetna kuća izgrađena je na zemljištu koje su kupili drugo tuženik i treće tuženica, ali su joj drugo i treće tuženika i prvo tuženik tijekom braka govorili da se kuća gradi za nju i prvo tuženika. Tužiteljica pritom naglašava da su početnu fazu izgradnje u najvećem dijelu

financirali roditelji prvo tuženika, a kasnija ulaganja su ona i prvo tuženik financirali vlastitim prihodima, kreditima i zaradom od dodatnih poslova.

56. S druge strane, tuženici su osporili pretežiti dio navoda tužiteljice ističući da je predmetna nekretnina od početka građena na zemljištu u vlasništvu drugo tuženika te da su građevinske radove, nabavu materijala i uređenje kuće financirali drugo tuženik i treće tuženica. Prvo tuženik ne osporava tužiteljici određena ulaganja i stjecanje pojedinih pokretnina tijekom braka, ali osporava da bi tužiteljica svojim sredstvima financirala većinu građevinskih radova.

57. Između stranaka je sporno jesu li pokretnine pobliže određene u točki II. tužbenog zahtjeva stečene radom odnosno sredstvima tužiteljice i prvo tuženika tijekom trajanja njihove bračne zajednice te pripada li tužiteljici pravo na polovicu tih pokretnina. Jednako tako, sporno je da li je osobni automobil marke Peugeot na koji se odnosi točka III. tužbenog zahtjeva stečen tijekom trajanja bračne zajednice i pripada li tužiteljici pravo na polovicu njegove vrijednosti. Konačno, u odnosu na točku I. tužbenog zahtjeva, sporno je koja su konkretna ulaganja tužiteljice i prvo tuženika izvršena u predmetnu nekretninu tijekom trajanja bračne zajednice, u kojem opsegu ta ulaganja predstavljaju imovinu stečenu radom ili sredstvima bračnih drugova, tko je pojedine radove i materijal financirao te kolika je novčana vrijednost ulaganja tužiteljice.

58. Radi odlučivanja o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljice, sud je proveo ocjenu izvedenih dokaza vodeći računa o pravilima o teretu dokazivanja, slobodnoj ocjeni dokaza i mjerodavnim pravilima materijalnog prava.

59. Budući da je brak tužiteljice i prvo tuženika sklopljen 11. prosinca 1999. u ovoj pravnoj stvari mjerodavne su odredbe Obiteljskog zakona koji je tada bio na snazi, objavljen u „Narodnim novinama“ 162/1998. (dalje u tekstu: ObZ/98) kao i kasniji Obiteljski zakon iz 2003. objavljen u „Narodnim novinama“ 116/2003. (dalje u tekstu: ObZ/03).

60. Člankom 251. ObZ-a/98 propisano je da bračni drugovi mogu imati bračnu stečevinu i vlastitu imovinu, a člankom 252. da je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili koja potječe iz te imovine. Prema članku 253. stavku 1. bračni drugovi suvlasnici su u jednakim dijelovima bračne stečevine ako nisu drukčije ugovorili.

61. Istovjetne odredbe sadržane su u člancima 248. i 249. stavku 1. ObZ-a/03 prema kojima je bračna stečevina imovina stečena radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili imovina koja potječe iz takve imovine, a bračni drugovi su njezini suvlasnici u jednakim dijelovima ako nisu drukčije ugovorili.

62. Navedene odredbe upućuju na zaključak da je za pravnu kvalifikaciju određene stvari kao bračne stečevine odlučno je li stvar stečena radom ili sredstvima koja potječu iz bračne zajednice odnosno je li stečena na temelju koji predstavlja bračnu stečevinu, a ne vlastitu imovinu jednoga bračnog druga.

63. U tom smislu činjenica da je tužiteljica tijekom braka bila zaposlena, ostvarivala prihode od rada u ugostiteljstvu, obavljala dodatne sezonske poslove,

radila na pripremi i prodaji drva te podizala kredite za koje tvrdi da ih je otplaćivala, može biti relevantna za utvrđivanje izvora sredstava kojima su stečene pojedine stvari ili financirana pojedina ulaganja. Jednako tako, prihodi prvo tuženika od rada u šumariji kao i eventualni prihodi od drugih poslova, mogu predstavljati sredstva bračne stečevine ako su ostvareni tijekom trajanja bračne zajednice.

64. Prema članku 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025. - dalje u tekstu: ZPP) sud odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

65. U konkretnom slučaju iskazi tužiteljice, prvo tuženika i drugo tuženika znatno se razlikuju u pogledu izvora financiranja izgradnje kuće i pojedinih radova, međutim, iz njihovih iskaza istodobno proizlazi niz podudarnih činjenica koje su važne za pravilno utvrđenje činjeničnog stanja.

66. Tako između stranaka nije sporno da su tužiteljica i prvo tuženik bili u braku od 11. prosinca 1999. do razvoda 2013., da su određeno vrijeme živjeli u kući roditelja prvo tuženika, da su se potom preselili u predmetnu kuću, da su tijekom braka raspolagali određenim pokretninama i da je tužiteljica otvorila salon za sunčanje u prostoru koji je prethodno bio predviđen za garažu. Također, iz iskaza prvo tuženika i treće tuženice izričito proizlazi da ne osporavaju da solariji pripadaju tužiteljici dok prvo tuženik izrijekom ne osporava da je automobil Peugeot bračna stečevina njega i tužiteljice.

67. Nasuprot tome, sporno je tko je financirao pojedine građevinske radove, kada su ti radovi izvedeni, koliko su vrijedili, jesu li financirani zajedničkim sredstvima bračnih drugova ili sredstvima roditelja prvo tuženika te koliki se dio eventualno dokazanih ulaganja može priznati tužiteljici.

68. Nije sporno ni da je predmetna kuća izgrađena na zemljištu koje je, prema iskazu drugo tuženika, kupio prije sklapanja braka tužiteljice i prvo tuženika. Drugo tuženik tvrdi da je zemljište u njegovu vlasništvu te da je on započeo izgradnju kuće i financirao većinu građevinskih radova do useljenja tužiteljice i prvo tuženika. Tužiteljica pritom ne tvrdi da je upisana kao vlasnica zemljišta, već navodi da njezino potraživanje proizlazi iz ulaganja u nekretninu.

69. Nesporno je da su roditelji prvo tuženika sudjelovali u izgradnji i opremanju kuće jer to potvrđuju ne samo iskazi drugo tuženika i treće tuženice nego i iskaz same tužiteljice koja priznaje da su drugo tuženik i treće tuženica financirali početnu izgradnju kuće, podizanje prizemlja i katova, krov, vanjsku stolariju te dio drugih radova. Međutim, iz činjenice da su roditelji prvo tuženika financirali znatan dio gradnje ne proizlazi da tužiteljica i prvo tuženik tijekom bračne zajednice nisu imali nikakvih ulaganja. Upravo suprotno, iz njihovih iskaza proizlazi da su pojedine radove, opremanje i kasnije uređenje prostora obavljali ili financirali upravo oni pri čemu je potrebno utvrditi koja se ulaganja mogu pouzdano pripisati njima, a koja roditeljima prvo tuženika.

70. Nesporno je i da je tužiteljica tijekom braka radila u ugostiteljstvu, da je ostvarivala prihode od rada te da je otvorila salon za sunčanje. Prvo tuženik je potvrdio da je tužiteljica radila kao kuharica i konobarica kao i da je salon otvoren na njezinu inicijativu. Jednako tako, prvo tuženik je potvrdio da je solarij nabavljen putem leasinga u vrijednosti od približno 32.000,00 EUR kojeg je otplatila tužiteljica.

71. Nadalje, nesporno je da su tužiteljica i prvo tuženik tijekom braka zajedno koristili i opremali kuću te da je prvo tuženik priznao postojanje određenih zajednički stečenih pokretnina uključujući kuhinju i spavaću sobu. Prvo tuženik je također izrijekom naveo da ne osporava da automobil Peugeot predstavlja bračnu stečevinu.

72. Sporno je jesu li tužiteljica i prvo tuženik svojim sredstvima financirali konkretne građevinske radove na predmetnoj kući te u kojem opsegu.

73. Tužiteljica tvrdi da su nakon početne izgradnje koju su financirali roditelji prvo tuženika, ona i prvo tuženik vlastitim radom i sredstvima financirali niz radova, među ostalim izolaciju, uređenje septičke jame, određene instalacije, unutarnju stolariju, žbukanje i krečenje, podne obloge, uređenje salona, fasadu, mramorne elemente, uređenje dvorišta i druge radove. Navodi i da je dio radova financirala kreditima koje je sama podizala i otplaćivala.

74. Prvo tuženik, nasuprot tome, osporava da su on i tužiteljica financirali većinu tih radova. Tvrdi da su njegovi roditelji financirali građevinski materijal, izvođače radova, vodovodne instalacije, centralno grijanje, unutarnju i vanjsku stolariju, pločice, žbukanje, krečenje, podne obloge i druge radove dok priznaje da su tužiteljica i on kupili određene pokretnine i uređivali salon.

75. Drugo tuženik je iznio detaljan prikaz izgradnje kuće navodeći da je sam kupio zemljište, dogovorio izradu nacrta, angažirao izvođače radova, nabavljao materijal iz Njemačke i Hrvatske, plaćao izvođače te vlastitim radom postavljao određene elemente kuće. Tvrdi da je kuća do useljenja bila useljiva, s izvedenim instalacijama, centralnim grijanjem, podnim oblogama, unutarnjom stolarijom i uređenim prizemljem, polukatom i garažom.

76. Sporno je i jesu li tužiteljica i prvo tuženik tijekom braka raspolagali dostatnim sredstvima za ulaganja koja tužiteljica opisuje. Tužiteljica tvrdi da su, osim plaća, ostvarivali znatne prihode od rada s drvima, da je sama podizala kredite i da je od tih sredstava financirala fasadu, salon i druge radove. Prvo tuženik je osporio visinu takvih prihoda i naveo da su pojedini veći troškovi pokriveni prodajom prethodnih vozila, nenamjenskim kreditima ili sredstvima njegovih roditelja.

77. Sporno je i tko je financirao pojedine pokretnine osobito namještaj koji se nalazi u kući. U tom dijelu sud je cijenio ranije očitovanje tuženika o priznavanju polovice pokretnina tužiteljici odnosno da ta očitovanja predstavljaju određeno priznanje činjenice da pokretnine pripadaju bračnoj stečevini tužiteljice i prvo tuženika.

78. Zaključno, sporno je kolika je vrijednost ulaganja koja se mogu priznati kao ulaganja tužiteljice i prvo tuženika tijekom bračne zajednice te koliki iznos, u granicama točke I. tužbenog zahtjeva, tužiteljica može osnovano zahtijevati. U tom dijelu sud je posebno cijenio nalaz i mišljenje građevinske vještakinje Nade Štefanac prema kojem

se, prema polazištu koje sud prihvaća za ovu odluku, osnovanim može smatrati iznos od 2.550,00 EUR.

79. Tužiteljica je u svom iskazu detaljno opisala tijek izgradnje i uređenja kuće, vlastite radne aktivnosti, prihode koje je ostvarivala, kredite koje je podizala te način na koji su ona i prvo tuženik, prema njezinim tvrdnjama, financirali pojedine radove. Njezin iskaz opisuje zaposlenje, obavljanje dodatnih poslova, rođenje djece, otvaranje salona i nabavu pojedinih stvari tijekom bračne zajednice. Pritom, tužiteljica je navela da se udala u dobi od šesnaest i pol godina, da je prvo dijete rodila 2000., da se zaposlila 2001. te da je radila kao pomoćna kuharica, a potom i kao konobarica. Navela je da je uz redovno zaposlenje obavljala sezonske poslove, radila na svadbama i drugim događanjima, pomagala u čišćenju ugostiteljskih objekata te zajedno s prvo tuženikom radila s drvima. Posebno je istaknula da je u razdoblju u kojem je prvo tuženik, prema njezinu iskazu, primao svega 400,00 kuna plaće, obitelj živjela od prihoda od rada s drvima, njezinih prihoda i pomoći njezine majke. Međutim, tužiteljica nije navela precizne iznose zarade od rada s drvima, nije se mogla prisjetiti ukupnih troškova većine radova niti je u postupku dostavila svu dokumentaciju kojom bi potvrdila prodaju zlata i stana u Rumunjskoj. Također je navela da je dokumentacija o kupnji materijala ostala u kući nakon njezina odlaska u Austriju. Navedene okolnosti ne znače same po sebi da njezin iskaz nije vjerodostojan, ali ograničavaju mogućnost da sud njezine tvrdnje o visini i opsegu ulaganja prihvati kao dokazane. Tužiteljica je u odnosu na građevinske radove navela da su roditelji prvo tuženika financirali početnu izgradnju kuće odnosno radove do postavljanja vanjske stolarije, ali da su nakon toga ona i prvo tuženik vlastitim sredstvima financirali niz drugih radova i uređenja. Opisala je ulaganja u podne obloge, unutarnju stolariju, instalacije, centralno grijanje, fasadu, mramorne elemente, salon za sunčanje, dvorište i druge dijelove kuće. Njezin iskaz o uređenju salona posebno je detaljan. Navela je da je salon počela uređivati 2007., da je podigla kredit od 32.000,00 EUR za nabavu solarija te da je, uz solarije, financirala kabine, mramorni šank, police, namještaj i ostalu opremu. Prvo tuženik je potvrdio da je tužiteljica ugovorila leasing za nabavu solarija, a nije osporio ni da solariji pripadaju tužiteljici. U tom dijelu njezin iskaz je podudaran s iskazima prvo tuženika i treće tuženice. Tužiteljica je također navela da je podigla kredit od 10.000,00 EUR za fasadu te da ga je otplaćivala do 2011. Međutim, sama činjenica podizanja kredita ne dokazuje da je cjelokupan iznos kredita uložen upravo u predmetnu nekretninu. Naime, tužiteljica nije dokazala da je novčana sredstva iz kredita uložila u konkretne radove odnosno ulaganja u kuću niti se mogu prihvatiti njezini navode o građevinskim ulaganjima samo na temelju njezinog iskaza, osobito kada se oni odnose na radove za koje prvo i drugo tuženici iznose konkretne i međusobno podudarne tvrdnje o financiranju od strane drugo i treće tuženika. Stoga je sud iskaz tužiteljice prihvatio u dijelu u kojem je potvrđen drugim dokazima dok se njezine tvrdnje o opsegu ulaganja koje nisu potkrijepljene drugim dokazima ne mogu smatrati dokazanima.

80. Prvo tuženik je potvrdio da su tužiteljica i on tijekom braka živjeli u predmetnoj kući, da je tužiteljica radila kao kuharica i konobarica, da je otvorila salon za sunčanje te da su zajednički stekli određene pokretnine. U odnosu na izgradnju kuće tvrdi da su njegove roditelje financirali gotovo sve građevinske radove, uključujući radove izvedene nakon postavljanja vanjske stolarije. Navodi da su roditelji financirali priključke struje i vode, žbukanje, krečenje, unutarnju stolariju, pločice, laminat, parket, žlijebove, snjegobrane, centralno grijanje i druge radove. Njegov iskaz u tom dijelu podudara se s iskazom drugo tuženika koji je opisao izvođače radova, nabavu

materijala, način plaćanja i vlastito sudjelovanje u izgradnji. Oba iskaza potvrđuju da su roditelji prvo tuženika financirali izgradnju kuće.

81. Međutim, prvo tuženik je potvrdio da je tužiteljica ugovorila leasing za solarij u vrijednosti od približno 32.000,00 EUR čime je preuzela znatnu financijsku obvezu radi nabave opreme za salon. Također je potvrdio da su tužiteljica i on kupili kuhinju, pojedine stvari za spavaću sobu i automobil Peugeot za koji je izričito izjavio da ne osporava da predstavlja bračnu stečevinu. Tijekom saslušanja, nakon što mu je pročitan dio odgovora na tužbu, ostao je pri tvrdnji da su ulaganja u salon postojala te da su on i tužiteljica zajedno kupili kuhinju i spavaću sobu dok je ostalo financirala njegova obitelj. Njegov iskaz potvrđuje da je postojala zajednička imovina i da je tužiteljica sudjelovala u određenim poslovima, ali ne potvrđuje cjelokupan opseg njezinih tvrdnji o financiranju građevinskih radova. U dijelu koji se odnosi na automobil Peugeot prvo tuženik je izjavio da je automobil nabavljen putem leasinga te da je nakon isteka leasinga vozilo otkupio za 5.000,00 kuna pri čemu je izričito izjavio da ne osporava da se radi o bračnoj stečevini. Takvo priznanje predstavlja dostatnu osnovu za prihvaćanje tog dijela tužbenog zahtjeva tužiteljice u cijelosti.

82. Drugo tuženik je u svom iskazu detaljno opisao kupnju zemljišta, početak gradnje kuće, angažiranje izvođača radova, nabavu materijala i način financiranja pojedinih građevinskih radova. Prema njegovom iskazu, zemljište je kupio prije sklapanja braka tužiteljice i prvo tuženika, na njemu je postojala ruševina ranije kuće, te je organizirao njezino uklanjanje i izgradnju nove kuće. Naveo je da je angažirao građevinske radnike, da je nabavljao materijal iz Njemačke i Hrvatske, da je financirao žbukanje, pločice, podne obloge, vodovodne instalacije, centralno grijanje, unutarnju stolariju i druge radove te da je određene poslove obavljao vlastitim radom. Njegov iskaz u velikom se dijelu podudara s iskazom prvo tuženika. Obojica tvrde da su roditelji prvo tuženika financirali većinu radova do useljenja, a prema njihovim navodima i dio radova koji su se izvodili nakon useljenja. Takva podudarnost, uz detaljan opis izvođača i nabave materijala, upućuje na to da je drugo tuženik doista sudjelovao u organiziranju i financiranju izgradnje.

83. Međutim, sud je uzeo u obzir i činjenicu da je drugo tuženik otac prvo tuženika odnosno osoba koja ima neposredan osobni interes da se utvrdi kako je on financirao predmetnu kuću te da tužiteljica i prvo tuženik u nju nisu ulagali. Sama obiteljska povezanost ne čini njegov iskaz nevjerodostojnim, ali zahtijeva da se njegove tvrdnje provjere u odnosu na druge dokaze, a osobito u odnosu na dokumentaciju koju navodi da posjeduje. Drugo tuženik je, primjerice, naveo da posjeduje račun za drvnu građu, račune za limariju i druge materijale te da je građevinski materijal uzimao u trgovini Martinčić uz dogovor da se sve evidentira i naknadno plati. Takve isprave su priložene spisu i odnose se na konkretne radove te nedvojbeno dokazuju izvor financiranja radova. Drugo tuženik nije osporio da su tužiteljica i prvo tuženik nakon useljenja uređivali pojedine dijelove kuće i da je tužiteljica koristila prostor garaže za salon. Također je naveo da su tužiteljica i prvo tuženik kuću počeli koristiti prije nego što su se svi dijelovi kuće uredili, da su kasnije izvedeni radovi na katu te da su određeni radovi na vanjskom uređenju i ogradi nastavljeni nakon razvoda prvo tuženika i tužiteljice. U pogledu pokretnina drugo tuženik je izrijekom priznao da su solariji tužiteljičini te je izrazio želju da ih ona preuzme. Istodobno je osporio da pojedini namještaj koji je prema njegovom iskazu dovezao iz Njemačke, predstavlja bračnu stečevinu.

84. Sud njegov iskaz prihvaća u dijelu u kojem je potkrijepljen drugim dokazima i u kojem se odnosi na činjenice koje su u skladu s iskazima ostalih stranaka, ali ne može prihvatiti tvrdnju da tužiteljica i prvo tuženik nisu ništa ulagali jer je ta tvrdnja u suprotnosti s konkretnim priznanjima prvo tuženika, iskazom tužiteljice i ostalim materijalnim dokazima.

85. Treće tuženica je u svom iskazu u cijelosti potvrdila navode supruga i sina. Navela je da su ona i drugo tuženik tijekom radnog vijeka proveli mnogo godina u Njemačkoj kako bi osigurali stambene uvjete za obitelj te da su tijekom godine više puta dolazili u Gospić radi gradnje kuće. Njezine tvrdnje u bitnom potvrđuju da su roditelji prvo tuženika financijski i organizacijski sudjelovali u izgradnji kuće. Ne osporava da solariji pripadaju tužiteljici i traži da ih ona preuzme. Time je potvrdila da se solariji ne smatraju njezinom imovinom niti imovinom drugo tuženika, nego da pripadaju tužiteljici. Navedeno je u skladu s iskazom prvo tuženika i s tvrdnjama tužiteljice o nabavi solarija putem leasinga. U dijelu u kojem treće tuženica navodi da je nelogično da su tužiteljica i prvo tuženik ulagali u kuću jer je prvo tuženik primao svega 400,00 kuna plaće, njezin zaključak nije sam po sebi dostatan za utvrđivanje da ulaganja nisu postojala. Tužiteljica je navela da je ostvarivala vlastite prihode, radila dodatne poslove, zarađivala od rada s drvima te podizala kredite. Dakle, iskaz treće tuženice potvrđuje sudjelovanje roditelja prvo tuženika u gradnji, ali ne dokazuje sam po sebi da su sva kasnija ulaganja i sve pokretnine financirali isključivo oni.

86. Promatrajući iskaze svih tuženika u međusobnoj vezi s iskazom tužiteljice, sud zaključuje da je u postupku dokazano kako su drugo tuženik i treće tuženica imali ključnu ulogu u početnoj izgradnji predmetne kuće te da su financirali znatan dio građevinskih radova i nabave materijala. Taj zaključak proizlazi iz međusobne podudarnosti iskaza drugo tuženika i prvo tuženika, ali i iz iskaza same tužiteljice koja ne osporava da su roditelji prvo tuženika financirali početnu gradnju, uključujući izgradnju prizemlja, katova, krova i postavljanje vanjske stolarije. Tužiteljica je, dakle, i sama priznala da roditelji prvo tuženika nisu bili samo vlasnici zemljišta, nego da su aktivno sudjelovali u izgradnji i uređenju kuće.

87. Međutim, sud ne prihvaća tvrdnju tuženika da iz te činjenice proizlazi kako tužiteljica i prvo tuženik tijekom trajanja braka nisu imali nikakvih vlastitih ulaganja. Takav zaključak nije u skladu s cjelokupnim sadržajem iskaza, a osobito s dijelovima iskaza prvo tuženika u kojima priznaje da su tužiteljica i on kupili kuhinju, spavaću sobu i automobil Peugeot, da je tužiteljica ugovorila leasing za solarije te da su postojala određena ulaganja u salon. Pritom je sud uzeo u obzir da su tužiteljica i prvo tuženik u kući živjeli kao bračni drugovi i ondje vodili zajedničko kućanstvo. Tužiteljica je ostvarivala prihode od rada dok je prvo tuženik bio zaposlen u šumariji, a oboje su, prema njihovim iskazima, obavljali i dodatne poslove. Činjenica da je prvo tuženik u pojedinim razdobljima imao umanjenu plaću ne isključuje mogućnost da su postojali drugi izvori sredstava kao ni mogućnost da je tužiteljica vlastitim radom i prihodima financirala pojedine stvari i radove.

88. S druge strane, sud ne prihvaća tužiteljičinu tvrdnju u mjeri u kojoj bi ona značila da su svi radovi na kući financirani njezinim i prvo tuženikovim sredstvima. Njezine tvrdnje o ukupnim prihodima od prodaje drva, visini zarade, pojedinim kreditima i ukupnim troškovima radova nisu u cijelosti konkretizirane ni potkrijepljene

dokumentacijom. Osim toga, njihovi iskazi u dijelu o građevinskim radovima potvrđuju da su roditelji prvo tuženika imali značajan udio u financiranju kuće.

89. Prvo tuženik je na ročištu 29. rujna 2026. izjavio da ostaje je pri tvrdnji da su određene stvari zajednički kupljene dok je ostalo financirala njegova obitelj. Drugo tuženik je također izrijekom priznao da solariji pripadaju tužiteljici, ali je osporio da ostali navedeni namještaj predstavlja bračnu stečevinu.

90. Iz iskaza saslušanih svjedoka proizlazi da je predmetna kuća na Balinovcu građena i uređivana tijekom razdoblja u kojem su tužiteljica i prvo tuženik bili u braku te da su tijekom tog razdoblja na kući izvedeni brojni građevinski, instalaterski i završni radovi. Svjedok Shaban Fejzuloski je iskazao da je radove ugovarao s tužiteljicom i prvo tuženikom koji su zajedno s njim dogovarali izgled i izvedbu fasade, te da mu je za obavljeni posao isplaćeno ukupno 4.000,00 EUR-a odnosno iznos koji je u vrijeme isplate odgovarao približno 30.000,00 kuna. Posebno je naveo da su tužiteljica i prvo tuženik bili prisutni kada je dio novca isplaćen u kući, na kuhinjskom stolu, te da je bilo jasno da se taj novac odnosi na izradu fasade. Svjedok je izričito potvrdio da je posao u cijelosti plaćen. Iz navedenog iskaza proizlazi da su tužiteljica i prvo tuženik neposredno sudjelovali u dogovaranju fasaderskih radova i da su bili uključeni u organizaciju radova i podmirenje cijene. Međutim, svjedok nije pouzdano potvrdio da su sredstva za plaćanje fasade potjecala isključivo od tužiteljice i prvo tuženika. Naime, okolnost da je svjedok novac primio od prvo tuženika i tužiteljice nije sama po sebi dostatna za zaključak o izvoru novca osobito imajući u vidu da je svjedok naveo kako je drugo tuženik povremeno dolazio na gradilište, komentirao izvedbu radova i davao sugestije u vezi s fasadom. Pritom valja uzeti u obzir da se svjedok zbog proteka vremena nije mogao pouzdano prisjetiti pojedinosti dogovora o cijeni po četvornom metru niti je mogao potvrditi da je ugovorena cijena iznosila 7.500,00 EUR-a.

91. Iskaz svjedoka Ivana Pejnovića, sina tužiteljice i prvo tuženika, sud je ocijenio osobito važnim u pogledu stanja i stupnja dovršenosti predmetne kuće tijekom trajanja bračne zajednice njegovih roditelja. Svjedok je opisao raspored prostorija u prizemlju i na polukatu, postojanje salona za solarij, kuhinje, dnevnog boravka, dviju soba i drugih prostorija te stanje prvog kata i potkrovlja. Naveo je da su prizemlje, salon i polukat bili uređeni i useljivi, da su bili postavljeni podovi, da su zidovi bili gletani te da je obitelj u tim prostorijama živjela. Nasuprot tome, prvi kat i potkrovlje u vrijeme prestanka zajedničkog života njegovih roditelja nisu bili dovršeni nego su se nalazili u pretežito roh-bau stanju. Svjedok je također iskazao da je tijekom braka bila izvedena betonska ograda, da je dvorište bilo djelomično popločeno, da su ispred kuće postojali fontana i balkoni te da su pojedini dijelovi kuće bili opremljeni namještajem i opremom. Naveo je i da je za vrijeme braka kuća stavljena pod krov te da su prvi kat i potkrovlje dovršeni tek nakon što je tužiteljica napustila kuću i nakon razvoda roditelja kada su te radove nastavili prvo tuženik i njegova druga supruga. Navedeni iskaz sud prihvaća u dijelu u kojem se odnosi na fizičko stanje kuće, raspored prostorija i stupanj dovršenosti pojedinih dijelova objekta. Svjedok je u relevantnom razdoblju živio u predmetnoj kući i neposredno opažao njezino stanje zbog čega je mogao vjerodostojno opisati izvedene radove i način na koji su prostorije korištene. Međutim, svjedok je bio dijete tijekom većeg dijela gradnje te nije imao neposrednih saznanja o izvorima sredstava kojima su radovi financirani. To je i sam izričito potvrdio navodeći da ne zna tko je plaćao pojedine radove i da mu nisu poznati eventualni dodatni prihodi njegovih roditelja. Zbog toga se iz njegovog iskaza ne može izvesti pouzdan zaključak

o tome jesu li sredstva za gradnju i uređenje kuće potjecala od tužiteljice i prvo tuženika ili od drugo tuženika i treće tuženice.

92. U pogledu izrade betonske ograde svjedok Mile Uremović potvrdio je da je na predmetnoj kući izvodio radove na izradi betonske ograde uključujući šalovanje, armiranje, betoniranje i oblaganje dijela ograde keramikom. Naveo je da su posao s njegovim tadašnjim zetom ugovarali tužiteljica i prvo tuženik te da mu je za izvedene radove isplaćen dogovoreni iznos od 8.000,00 kuna. Prema njegovu iskazu, novac mu je u dva navrata isplatio prvo tuženik, a jednom je prilikom prvo tuženik poslao tužiteljicu da mu donese novac. Ovaj iskaz potvrđuje da su tužiteljica i prvo tuženik sudjelovali u ugovaranju radova na ogradi te da je prvo tuženik neposredno sudjelovao u podmirenju ugovorene cijene. Međutim, ni taj iskaz sam po sebi ne dokazuje da je novac kojim je plaćen izvođač potjecao isključivo od tužiteljice i prvo tuženika.

93. Svjedok Nikola Stipac je iskazao da su tužiteljica i prvo tuženik nakon sklapanja braka živjeli u obiteljskoj kući drugo tuženika u Smiljanskoj ulici, a da su se 2005. preselili u kuću na Balinovcu. Potvrdio je da su tužiteljica i prvo tuženik podizali kredit radi postavljanja vanjske fasade te da su nabavljali automobil na leasing i opremali salon za solarij. Nadalje, svjedok je naveo da je prvo tuženik, uz redovan posao u Šumariji, ostvarivao dodatne prihode baveći se preprodajom drva. Također je iskazao da je osobno vidio kada je prvo tuženik majstoru koji je postavljao parket predao novac te da je bio prisutan i prilikom kupnje staklene stijene kada je zajedno s prvo tuženikom otišao do stolara. Navedeni iskaz potvrđuje da je prvo tuženik imao vlastite prihode, da je bio uključen u organizaciju radova i da je osobno podmirivao dio troškova uređenja kuće. Potvrđuje i da su tužiteljica i prvo tuženik poduzimali određene financijske obveze tijekom bračne zajednice. Međutim, svjedok je izričito naveo da ne zna iz čijih su sredstava plaćeni svi pojedini radovi zbog čega se njegov iskaz ne može tumačiti kao dokaz da su ulaganja izvršena zajedničkim sredstvima bračnih drugova. Jednako tako, činjenica da je prvo tuženik osobno predavao novac majstorima ne isključuje mogućnost da je dio tih sredstava potjecao od drugo i treće tuženika. Dakle, svjedok nije imao neposredna saznanja o financiranju gradnje, nego je svoja saznanja o pojedinim događajima temeljio na druženju s tužiteljicom i prvo tuženikom te na onome što je osobno vidio.

94. Za utvrđivanje načina financiranja gradnje važni su i iskazi svjedoka Ante Novačića, Ivana Kurteša, Mile Pejnovića i Ivice Štavlića koji su u različitim razdobljima sudjelovali u pojedinim radovima na predmetnoj kući ili su bili upoznati s okolnostima njihove izvedbe.

95. Svjedok Ante Novačić iskazao je da ga je drugo tuženik zamolio da svojim strojem očisti građevinsko zemljište na Balinovcu na kojem se prethodno nalazilo zgarište te da je nakon njegovog rada na zemljištu ostao samo temelj. Naveo je da je čišćenje obavljao nekoliko dana, da mu drugo tuženik nije isplatio novac, nego su međusobna potraživanja podmirili na drugi način s obzirom na to da su bili prijatelji i da su si međusobno pomagali. Na dopunskom saslušanju 14. srpnja 2026. svjedok je ostao kod svojeg ranijeg iskaza i potvrdio da je gradilište očistio, da je šutu odvozio na odlagalište te da ne zna tko je financirao kasniju gradnju kuće. Naveo je da smatra kako je drugo tuženik bio investitor tih radova. Dakle, nesporno je da je svjedok obavljao čišćenje gradilišta na poziv drugo tuženika te da mu za to nije bila isplaćena novčana naknada.

96. Svjedok Ivan Kurteš iskazao je da ga je drugo tuženik angažirao radi izvođenja vodovodnih instalacija u kuhinji i kupaonici te radi postavljanja jedne cijevi prema garaži. Naveo je da je posao dogovarao s drugo tuženikom i da mu je upravo drugo tuženik isplatio naknadu od 1.200,00 tadašnjih njemačkih maraka. Svjedok je također naveo da tijekom izvođenja radova nije vidio tužiteljicu ni prvo tuženika te da, prema njegovom saznanju, u kući tada nitko nije živio. Na dopunskom saslušanju svjedok je ostao kod tvrdnje da je radove ugovorio i naplatio od drugo tuženika. Istodobno je naveo da je kuća bila pod krovom i da su vjerojatno već bili izvedeni pregradni zidovi. Nije imao saznanja o drugim radovima ni o tome tko ih je izvodio. Iskaz svjedoka sadrži konkretne podatke o vrsti radova, osobi koja ga je angažirala i iznosu naknade, a u dijelu koji se odnosi na izvođenje instalacija podudara se s tvrdnjama da je drugo tuženik organizirao i financirao određene građevinske radove. Svjedok nema saznanja o eventualnim ulaganjima tužiteljice i prvo tuženika u drugim dijelovima kuće.

97. Svjedok Mile Pejnović, brat drugo tuženika i stric prvo tuženika na predmetnoj kući izvodio je elektroinstalaterske, telefonske i antenske radove. Svjedok je iskazao da ga je angažirao drugo tuženik, da je svoj rad obavio besplatno te da je materijal potreban za izvođenje instalacija nabavljao i financirao drugo tuženik. Naveo je da je izrađivao popise potrebnog materijala, da je dio materijala drugo tuženik kupovao u Gospiću te da ga je potom dostavljao ili ostavljao na mjestu na kojem ga je svjedok mogao preuzeti. Svjedok je također izjavio da je drugo tuženik, kada je bio prisutan, pomagao pri pojedinim radovima, uključujući štemanje zidova, te da je drugo tuženik prema njegovom saznanju bio investitor radova na kući. Istodobno je izričito naveo da mu tužiteljica i prvo tuženik nisu plaćali radove i da ih nije viđao tijekom izvođenja instalacija. Sud je pri ocjeni iskaza uzeo u obzir da je svjedok konkretno opisao da je vlastiti rad obavio bez naknade, da je izrađivao popise potrebnog materijala te da je materijal nabavljao drugo tuženik.

98. U odnosu na svjedoka Ivicu Štavlića utvrđeno je da je isti izvodio radove iskopa uz temelje radi postavljanja izolacije te da je taj posao obavio na poticaj pokojnog oca koji mu je rekao da radove obavi za drugo tuženika jer su njih dvojica zajedno radili u Njemačkoj. Svjedok je naveo da za te radove nije tražio naknadu te da se sjeća da je na gradilištu, dok je izvodio iskop uz temelje, bio prisutan drugo tuženik.

99. Ocjenjujući iskaze svih saslušanih svjedoka u međusobnoj vezi, sud je utvrdio da iz iskaza svjedoka Shabana Fejzuloskoga, Mile Uremovića i Nikole Stipca proizlazi da su tužiteljica i prvo tuženik zajedno sudjelovali u dogovaranju i organizaciji određenih radova. Međutim, iskazi istih svjedoka ne pružaju dostatnu osnovu za zaključak da su tužiteljica i prvo tuženik financirali radove koji su izvedeni na kući. Većina svjedoka nije imala neposredna saznanja o ukupnom izvoru sredstava, a pojedini svjedoci su potvrdili da je drugo tuženik sudjelovao u gradnji, organizirao radove ili pomagao pri njihovu izvođenju.

100. S druge strane, iz iskaza Ivana Kurteša, Mile Pejnovića i Ivice Štavlića proizlazi da je drugo tuženik organizirao i financirao pojedine instalaterske i druge radove te da su članovi njegove obitelji određene radove obavljali bez naknade. Njihovi iskazi, kada se dovedu u vezu s materijalnom dokumentacijom koju su tuženici dostavili u spis, podupiru tvrdnje drugo i treće tuženika da su u gradnji sudjelovali vlastitim sredstvima, materijalom i radom.

101. Iskaze svjedoka sud je ocijenio i u vezi s materijalnom dokumentacijom koju su tuženici dostavili u spis. Ta dokumentacija, u dijelu u kojem se odnosi na konkretne troškove, nabavu materijala i pojedine radove, podupire iskaze svjedoka koji su naveli da je drugo tuženik financirao određene građevinske i instalaterske radove ili nabavljao materijal potreban za njihovu izvedbu. Sadržaj dostavljenih računa podudaran je s iskazima drugo i treće tuženika da su upravo oni nabavljali i plaćali materijal za gradnju kuće.

102. Sud je, na temelju nalaza i mišljenja građevinske vještakinje Nade Štefanac, utvrdio vrijednost pojedinih ulaganja u nekretninu koja tuženici nisu osporili, a koja se odnose na izradu betonskog temelja za boks za pse, izradu fontane te nabavu i postavljanje staklene stijene. Sud smatra da je riječ o konkretnim ulaganjima čija je vrijednost određena na temelju stručnog nalaza, a navedena ulaganja stranke nisu osporile.

103. U pogledu preostalih ulaganja sud je utvrdio da tužiteljica nije pouzdano dokazala njihov opseg, vrijednost i izvor financiranja. Iz iskaza svjedoka i priložene dokumentacije proizlazi da su dio radova financirali drugo tuženik i članovi njegove obitelji, dok su pojedini radovi izvedeni bez naknade. Za dio radova svjedoci nisu mogli pouzdano potvrditi izvor sredstava dok za druge radove iskazi i dokumentacija upućuju na sudjelovanje drugo tuženika i članova njegove obitelji. Stoga sud nije imao dovoljno osnove prihvatiti novčani zahtjev u većem iznosu od onoga koji je utvrđen nalazom vještakinje i koji tuženici nisu osporili.

104. Sud je uzeo u obzir da su tužiteljica i prvo tuženik tijekom bračne zajednice sudjelovali u uređenju kuće i financiranju pojedinih radova, ali samo sudjelovanje u uređenju nekretnine nije dovoljno za ostvarivanje prava na novčanu naknadu bez dokaza o konkretnim ulaganjima i njihovoj vrijednosti.

105. Sukladno člancima 219. i 221.a ZPP-a, teret dokazivanja činjenica na kojima temelji novčani zahtjev bio je na tužiteljici koja je bila dužna dokazati postojanje, vrijednost i izvor financiranja spornih ulaganja. Tužiteljica je bila dužna dokazati ne samo da su određeni radovi na predmetnoj nekretnini izvedeni nego i da je riječ o ulaganjima koja je izvršila vlastitim sredstvima odnosno sredstvima prvo tuženika.

106. Iskazi svjedoka potvrđuju da su pojedini radovi izvedeni, ali ne potvrđuju pouzdano tko ih je financirao pa nisu dovoljni za zaključak da cjelokupna vrijednost tih radova predstavlja potraživanje tužiteljice. Dodatno, materijalna dokumentacija koju su dostavili tuženici upućuje na to da su upravo drugo tuženik i članovi njegove obitelji financirali radove.

107. Zbog toga sud, primjenom pravila o teretu dokazivanja, ne nalazi osnovu za prihvaćanje novčanog zahtjeva u iznosu većem od 2.550,00 EUR-a pa je u tom dijelu tužbeni zahtjev tužiteljice prihvaćen kao osnovan dok je iznad navedenog iznosa odbijen kao neosnovan jer tužiteljica nije dokazala osnovanost svog potraživanja.

108. U odnosu na pokretnine i osobni automobil marke Peugeot sud je utvrdio da su stečeni tijekom trajanja bračne zajednice odnosno da je prvo tuženik priznao pravo tužiteljice na polovicu njihove vrijednosti zbog čega je taj dio tužbenog zahtjeva prihvaćen u cijelosti.

109. Sud je posebno uzeo u obzir da je zemljište kupljeno prije sklapanja braka tužiteljice i prvo tuženika te da su roditelji prvo tuženika financirali znatan dio početne izgradnje kuće. Stoga nije prihvatio tvrdnju da sva ulaganja u nekretninu predstavljaju bračnu stečevinu tužiteljice i prvo tuženika.

110. U odnosu na pokretnine sud je primijenio odredbe Obiteljskog zakona prema kojima imovina stečena radom tijekom bračne zajednice predstavlja bračnu stečevinu, a bračni drugovi njezini su suvlasnici u jednakim dijelovima, ako nije drukčije ugovoreno. Pritom je uzeo u obzir i izričito priznanje prvo tuženika o pravu tužiteljice na polovicu pokretnina.

111. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svih provedenih dokaza, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, sud je utvrdio da su tužiteljica i prvo tuženik tijekom trajanja bračne zajednice sudjelovali u uređenju predmetne kuće, osobito nabavom pojedinih pokretnina, stvari i namještaja, solarnog uređaja za sunčanje (solarija) te stjecanjem osobnog automobila marke Peugeot.

112. Međutim, iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da je u izgradnji i dovršetku predmetne kuće sudjelovao drugo tuženik, uz pomoć članova svoje obitelji i drugih osoba koje su pojedine radove izvodile bez naknade pri čemu su građevinske radove i nabavu građevinskog materijala financirali drugo tuženik i treće tuženica.

113. Pritom je sud životnim i logičnim ocijenio da su drugo i treće tuženici, koji su cijeli svoj životni i radni vijek proveli radeći u Njemačkoj, što tužiteljica nije osporila, ostvarivali prihode koji su im omogućavali financiranje uređenja zemljišta i izgradnje predmetne kuće u Balinovcu do faze useljivosti. Nasuprot tome, sama tužiteljica navela je da je prvo tuženik tijekom prvih pet godina primao plaću od svega 400,00 kuna mjesečno što odgovara približno 50,00 EUR-a, dok je ona radila kao konobarica i kuharica u ugostiteljskim objektima za plaću od približno 3.500,00 kuna odnosno 465,00 EUR-a mjesečno. Uzimajući u obzir da su tužiteljica i prvo tuženik imali dvoje djece i da su stanovali u kući drugo i treće tuženika jer nisu raspolagali dostatnim sredstvima za osiguravanje vlastitog smještaja, sud je ocijenio životno uvjerljivim da njihovi tadašnji prihodi nisu bili dostatni za samostalno financiranje izgradnje kuće, plaćanje izvođača radova i nabavu građevinskog materijala u opsegu koji tužiteljica navodi.

114. Takav zaključak sud je temeljio na utvrđenim okolnostima, a ne isključivo na visini ostvarenih prihoda stranaka. Pritom sud ne dovodi u pitanje da je tužiteljica tijekom bračne zajednice radila, ostvarivala prihode i sudjelovala u uređenju kuće, već smatra da te okolnosti same po sebi ne dokazuju da su predmetna građevinska ulaganja financirana njezinim sredstvima i sredstvima prvo tuženika. Naime, tužiteljica nije pružila dostatne i pouzdane dokaze iz kojih bi se za sporne radove mogao utvrditi konkretan izvor financiranja, dok iskazi svjedoka i ostali dokazi upućuju na značajan financijski i organizacijski doprinos drugo tuženika i treće tuženice.

115. Stoga je sud zaključio da se cjelokupna vrijednost izgradnje i dovršetka predmetne kuće ne može pripisati ulaganjima tužiteljice i prvo tuženika, već da im pripada pravo na priznanje samo onih ulaganja čije su postojanje, vrijednost i relevantne okolnosti financiranja pouzdano utvrđeni u postupku.

116. Stoga je sud, polazeći od utvrđenja koja proizlaze iz provedenih dokaza, odlučio kao u izreci presude.

117. Odluku o troškovima postupka sud je donio primjenom članka 154. stavka 2. ZPP-a uzimajući u obzir ukupni uspjeh stranaka u parnici, narav i sadržaj postavljenih tužbenih zahtjeva te okolnosti konkretnog slučaja.

118. Naime, tužiteljica je u odnosu na točku I. tužbenog zahtjeva kojom je od drugo i treće tuženika zahtijevala isplatu iznosa od 44.025,83 EUR-a, uspjela u razmjerno manjem dijelu odnosno u iznosu od 2.550,00 EUR-a dok u preostalom dijelu nije uspjela. S druge strane, tužiteljica je u cijelosti uspjela sa zahtjevima iz točaka II. i III. tužbenog zahtjeva koji su se odnosili na utvrđenje prava na polovicu pokretnina i polovicu osobnog automobila marke Peugeot kao bračne stečevine nje i prvo tuženika.

119. Međutim, ocjenjujući uspjeh stranaka u cjelini, sud je imao u vidu da se spor vodio između tužiteljice i tuženika u pogledu međusobno povezanih imovinskopravnih odnosa nastalih tijekom bračne zajednice tužiteljice i prvo tuženika pri čemu je za utvrđivanje osnovanosti tužbenih zahtjeva bilo potrebno provesti opsežan dokazni postupak, uključujući saslušanje stranaka i svjedoka te više građevinskih vještačenja.

120. Pritom je sud uzeo u obzir i činjenicu da je tužiteljicu tijekom postupka zastupao jedan punomoćnik, dok je sva tri tuženika zajednički zastupao jedan punomoćnik zbog čega su troškovi zastupanja tuženika nastajali zajednički, u okviru jedinstvenog postupka.

121. Imajući u vidu navedene okolnosti, kao i činjenicu da je tužiteljica djelomično uspjela u ostvarivanju svojih imovinskih prava, dok su tuženici uspjeli u pretežitom dijelu novčanog zahtjeva, sud smatra da u konkretnom slučaju nema opravdanih razloga za nametanje obveze naknade troškova jednoj strani u korist druge, već je pravično i primjereno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

U Gospiću 29. listopada 2026.

Sudac:

Mirjana Kosanović

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu presude za stranku koja je obaviještena o ročištu za objavu odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude za stranku koja nije obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:
1. Doris Obratov Kličković, odvjetnica u Zadru, Bana Josipa Jelačića 1a
2. Gordana Peraković-Turković, odvjetnica u Otočcu, Bartola Kašića 4

Broj zapisa: **9-3088f-56334**

Kontrolni broj: **05080-c9244-97414**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Gospiću** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

MIRJANA KOSANOVIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T07:50:58 (UTC:2026-10-29T06:50:58Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 91240a02-dbbd-40a8-a478-0294eaffebf0

Općinski sud u Gospiću